ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΔΙΑ

Αριθμός απόφασης 104/2022

(Αριθμός κατάθεσης Α΄ ανακοπής:)

(Αριθμός κατάθεσης Β΄ ανακοπής:)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή , Πρωτοδίκη, που όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο Κέρκυρας, Πρόεδρος Πρωτοδικών και από τη Γραμματέα .

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 22.11.2022, για να δικάσει την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής και επιταγής προς εκτέλεση και την με αριθμ. έκθεσης κατάθεσης ανακοπή κατά έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης, μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ της υπό στοιχείο Α΄ ανακοπής: 1) Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία "

" που εδρεύει στην Κέρκυρα, , όπως νόμιμα εκπροσωπείται, **2)** του , κατοίκου , και **3)** του , κατοίκου , , οι οποίοι παραστάθηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης δια του πληρεξουσίου δικηγόρου Αθηνών Αλεξίου Αλεξόπουλου (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 19829), που κατέθεσε προτάσεις, καθώς και το υπ΄αριθμ. Π4075377 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών & ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών (άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013).

ΤΗΣ ΚΑΘ΄ΗΣ η υπό στοιχείο Α΄ ΑΝΑΚΟΠΗ: Εταιρίας με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αθήνα επί της , με αρ. ΓΕΜΗ , με Α.Φ.Μ. , όπως νόμιμα εκπροσωπείται και έχει νομίμως αδειοδοτηθεί από την Τράπεζα της Ελλάδος (Απόφαση υπ' αριθ της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος) ως εταιρείας Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και

Πιστώσεις δυνάμει των Διατάξεων του Ν. 4354/2015, ως έχει τροποποιηθεί και ισχύει, της Πράξης της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος, όπως έχει τροποποιηθεί με την Πράξη της ιδίας Επιτροπής, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εδρεύουσας στην Ιρλανδία εταιρείας με την επωνυμία « » με καταχωρημένη έδρα της στη διεύθυνση , όπως νομίμως εκπροσωπείται, κατά τα οριζόμενα στο από Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων [αντίγραφο του οποίου έχει καταχωριθεί νόμιμα στο Δημόσιο Βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, σύμφωνα με το άρθ. 10 παρ. 14 και 16 του Ν. 3156/2003, με αριθμό πρωτοκόλλου (τόμος αύξ. αρ.)]. Στην ως άνω εταιρεία « » η Ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία « » η οποία εδρεύει στην ( ), με αριθμό ΓΕΜΗ (πρώην. ΑΡ. ΜΑΕ) και ΑΦΜ , Δ.Ο.Υ. , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, έχει πωλήσει δυνάμει της από 26 Ιουλίου 2019 σύμβασης αγοραπωλησίας και μεταβιβάσει δυνάμει της από 6 Δεκεμβρίου 2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις της από επιχειρηματικά δάνεια και τα σχετικά παρεπόμενα δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένων και τυχόν εγγυήσεων και τυχόν άλλων ενοχικών και εμπραγμάτων εξασφαλίσεων [αντίγραφο της οποίας σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων έχει καταχωρηθεί νόμιμα στο Βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου (τόμος αυξ. αρ.)], η οποία παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης δια της πληρεξουσίας δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.) που κατέθεσε προτάσεις καθώς και το υπ΄αριθμ. γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών & ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Κέρκυρας (άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013).

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ της υπό στοιχείο Β΄ ανακοπής: του , κατοίκου , , με Α.Φ.Μ. , ο οποίος παραστάθηκε κατά τη συζήτηση τη υπόθεσης δια του πληρεξουσίου δικηγόρου Αθηνών Αλεξίου Αλεξόπουλου (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 19829), που κατέθεσε προτάσεις, καθώς και το υπ΄αριθμ. Π4086652 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών & ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών (άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013).

ΤΗΣ ΚΑΘ΄ΗΣ η υπό στοιχείο Β΄ ανακοπή: Εταιρίας με την επωνυμία « », που εδρεύει στην Αθήνα επί της , με αρ. ΓΕΜΗ με Α.Φ.Μ. , όπως

νόμιμα εκπροσωπείται και έχει νομίμως αδειοδοτηθεί από την Τράπεζα της Ελλάδος (Απόφαση υπ' αριθ της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος) ως εταιρείας Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις δυνάμει των Διατάξεων του Ν. 4354/2015, ως έχει τροποποιηθεί και ισχύει, και της Πράξης της Εκτελεστικής Επιτροπής της Τράπεζας της Ελλάδος, όπως έχει τροποποιηθεί με την Πράξη της ιδίας Επιτροπής, στην οποία έχει ανατεθεί η διαχείριση των απαιτήσεων της εδρεύουσας στην Ιρλανδία εταιρείας με την επωνυμία « » με καταχωρημένη έδρα της στη διεύθυνση , όπως νομίμως εκπροσωπείται, κατά τα οριζόμενα στο από 06.12.2019 Ιδιωτικό Συμφωνητικό Διαχείρισης Απαιτήσεων [αντίγραφο του οποίου έχει καταχωριθεί νόμιμα στο Δημόσιο Βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών, σύμφωνα με το άρθ. 10 παρ. 14 και 16 του Ν. 3156/2003, με αριθμό πρωτοκόλλου (τόμος αύξ. αρ.)]. Στην ως άνω εταιρεία « » η Ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία « » η οποία εδρεύει στην Αθήνα ( ), με αριθμό ΓΕΜΗ (πρώην. ΑΡ. ΜΑΕ) και ΑΦΜ , Δ.Ο.Υ. , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, έχει πωλήσει δυνάμει της από 26 Ιουλίου 2019 σύμβασης αγοραπωλησίας και μεταβιβάσει δυνάμει της από 6 Δεκεμβρίου 2019 σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων, ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις της από επιχειρηματικά δάνεια και τα σχετικά παρεπόμενα δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένων και τυχόν εγγυήσεων και τυχόν άλλων ενοχικών και εμπραγμάτων εξασφαλίσεων [αντίγραφο της οποίας σύμβασης πώλησης και μεταβίβασης απαιτήσεων έχει καταχωρηθεί νόμιμα στο Βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου (τόμος αυξ. αρ.)], η οποία παραστάθηκε κατά τη συζήτηση της υπόθεσης δια της πληρεξουσίας δικηγόρου (Α.Μ. Δ.Σ.) που κατέθεσε προτάσεις καθώς και το υπ΄αριθμ. γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών & ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου (άρθρο 61 παρ. 1 και 2 του Ν. 4194/2013).

Οι ανακόπτοντες της υπό στοιχείο Α΄ ανακοπής ζητούν να γίνει δεκτή η από 15.12.2021 και με αριθμό κατάθεσης ανακοπή τους, που προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο (αρ.). Ο ανακόπτων της υπό στοιχείο Β΄ ανακοπής ζητεί να γίνει δεκτή η από 25.08.2022 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπή, που προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο (αρ.).

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι διάδικοι παραστάθηκαν ως ανωτέρω και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των ανακοπτόντων και της καθ' ης οι ανακοπές ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου εκκρεμούν: α) η από 15.12.2021 ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής και επιταγής προς πληρωμή, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου και β) η από 25.08.2022 ανακοπή κατά έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου , οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν, καθόσον εκκρεμούν ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου, υπάγονται στην ίδια (ειδική) διαδικασία τελούν σε σχέση προδήλου συνάφειας και κατά την κρίση του Δικαστηρίου με τη συνεκδίκαση διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, επέρχεται δε και μείωση των εξόδων των διαδίκων (άρθρα 31 §1 και 246 ΚΠολΔ).

Με την κρινόμενη υπό στοιχείο Α΄ ανακοπή και κατ' εκτίμηση του δικογράφου αυτής, οι ανακόπτοντες ζητούν, για τους εκτιθέμενους σε αυτήν λόγους, την ακύρωση της υπ' αριθμ. διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κέρκυρας, καθώς και της παρά πόδας α΄ εκτελεστού αντιγράφου αυτής από 30.11.2021 επιταγής προς εκτέλεση, με την οποία υποχρεώθηκαν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ο καθένας να καταβάλουν στην καθ' ης η ανακοπή το ποσό των 60.000,00 ευρώ πλέον τόκων και εξόδων για απαίτηση της τελευταίας πηγάζουσα από την υπ' αριθμ. σύμβαση πίστωσης με αλληλόχρεο λογαριασμό μετά των αναφερόμενων στην υπό κρίση ανακοπή πρόσθετων πράξεων αυτής, που συνήφθη μεταξύ της καθ' ης η ανακοπή και της πρώτης ανακόπτουσας ως πιστούχου, στην οποία επίσης συμβλήθηκαν ως εγγυητές ο δεύτερος και τρίτος των ανακοπτόντων, ευθυνόμενοι ως αυτοφειλέτες, ενεχόμενοι εις ολόκληρον και αλληλέγγυα με την πιστούχο εταιρία. Επίσης ζητούν να καταδικαστεί η αντίδικός τους στα δικαστικά τους έξοδα. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη ανακοπή, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτώς σωρεύονται (άρθρο 632 παρ. 6 ΚΠολΔ) αφενός ανακοπή κατά της ως άνω διαταγής πληρωμής (άρθρο 632 ΚΠολΔ) και αφετέρου αντιρρήσεις κατά της εκτελεστικής διαδικασίας (άρθρο 933 ΚΠολΔ), αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του παρόντος καθ' ύλην για την ένδικη απαίτηση αρμοδίου Δικαστηρίου του τόπου έκδοσης της προσβαλλόμενης διαταγής (άρθρα 14 παρ. 2 και 632 παρ. 1 εδ. α' και 933 παρ. 1 εδ. α΄ ΚΠολΔ, όπως τα τελευταία ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους από το άρθρο 1 άρθρο ένατο και από το άρθρο 1 άρθρο όγδοο παρ. 2 του Ν. 4335/2015 αντίστοιχα, σε συνδ. με το άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 2 και 4 του ίδιου νόμου), προκειμένου να εκδικαστεί κατά

την προσήκουσα διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. του ΚΠολΔ (άρθρο 632 παρ. 2 τελ. εδ. και 937 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως ισχύουν μετά τις τροποποιήσεις του Ν. 4335/2015). Έχει δε ασκηθεί νόμιμα κι εμπρόθεσμα, ήτοι κατά το σκέλος που πλήττεται η διαταγή πληρωμής εντός προθεσμίας δεκαπέντε (15) εργάσιμων ημερών από την επίδοση της διαταγής πληρωμής στους ανακόπτοντες (άρθρο 632 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο τέταρτο του άρθρου 1 του Ν.4335/2015), και κατά το σκέλος που πλήττεται η πράξη της εκτελεστικής διαδικασίας εντός της προθεσμίας του άρθρου 934 παρ. 1 α΄ ΚΠολΔ, δοθέντος ότι η διαταγή πληρωμής μετά την παρά πόδας αντιγράφου του α΄ εκτελεστού απογράφου αυτής επιταγή προς εκτέλεση επιδόθηκε για πρώτη και μοναδική φορά στους ανακόπτοντες την 13.12.2021 (βλ. την σχετική σημείωση της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Κέρκυρας με έδρα το Πρωτοδικείο
επί του προσκομιζόμενου από τους ανακόπτοντες αντιγράφου της ένδικης διαταγής πληρωμής, καθώς και τις υπ΄αριθμ. και
εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του
με έδρα το , που μετ΄επικλήσεως προσκομίζει η καθ΄ης η ανακοπή) και η ανακοπή κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 21.12.2021 και επιδόθηκε στην καθ᾽ ης στις 24.12.2021 (βλ. την υπ᾽ αριθ. έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του , με έδρα το του μετ΄επικλήσεως προσκομίζουν οι ανακόπτοντες), ενώ τυγχάνει επαρκώς ορισμένη εφόσον το δικόγραφο της περιέχει κατά τρόπο σαφή και ορισμένο τόσο τα στοιχεία που αναφέρονται στα άρθρα 118 έως 120, όσο και τους λόγους της, ήτοι περιέχει σαφείς αντιρρήσεις και ενστάσεις των ανακοπτόντων κατά της συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων για την έκδοση της ανακοπτομένης διαταγής πληρωμής και την περαιτέρω επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης (ΑΠ 2096/2009, 1584/2005, 912/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μετά ταύτα θα πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή η κρινόμενη ανακοπή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων που διαλαμβάνονται σε αυτή.

ΙΙ. Όπως ορίζει η διάταξη του άρθρου 630 ΚΠολΔ, η διαταγή πληρωμής πρέπει να περιέχει μεταξύ άλλων το ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων που πρέπει να καταβληθεί. Το στοιχείο αυτό ανάγεται στο εκκαθαρισμένο της απαίτησης και αποτελεί κατ' άρθρο 916 ΚΠολΔ προϋπόθεση της εκτελεστότητας της διαταγής (βλ. Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας - Ποδηματά, ΕρμΚΠολΔ, εκδ. 2000, τόμος ΙΙ, 630 αρ. 6). Κατά δε την 916 ΚΠολΔ, για το εκκαθαρισμένο της απαίτησης θα πρέπει να προκύπτει υποχρεωτικά από τον εκτελεστό τίτλο η ποσότητα και η ποιότητα της παροχής. Συμπλήρωση του εκκαθαρισμένου της απαίτησης από στοιχεία ή έγγραφα εκτός του τίτλου δεν επιτρέπεται

(βλ. Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας - Νικολόπουλος, ο.π., 916 αρ. 3 με περαιτέρω παραπομπές), το ύψος δηλαδή της απαίτησης απαγορεύεται να προσδιοριστεί από συνδυασμό του τίτλου με άλλα έγγραφα (βλ. Γέσιου - Φαλτσή, Αναγκαστική Εκτέλεση Γενικό Μέρος, εκδ. 1998, σελ. 179). Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται συμπλήρωση του εκκαθαρισμένου της απαίτησης από τον νόμο, ώστε απαίτηση για τόκους να είναι εκκαθαρισμένη και όταν υπάρχει καταδίκη σε τόκους ορισμένου κεφαλαίου, των οποίων όμως η έναρξη και το ποσοστό ορίζεται από τον τίτλο ή από τον νόμο (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 1094/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, αν τα στοιχεία του εκκαθαρισμένου της απαίτησης δεν προκύπτουν ως άνω, υπάρχει ακυρότητα χωρίς την επίκληση βλάβης (βλ. Γέσιου - Φαλτσή, Αναγκαστική Εκτέλεση Γενικό Μέρος, εκδ. 1998, σελ. 179).

Με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της επίδικης διαταγής πληρωμής και συνακόλουθα της από 30.11.2021 επιταγής προς πληρωμή διότι η πρώτη ως άνω δεν αναγράφει το επιτόκιο υπερημερίας, με το οποίο θα υπολογιστούν οι τόκοι υπερημερίας επί του κεφαλαίου που καλούνται να καταβάλουν και ως εκ τούτου πάσχει αοριστίας. Ο λόγος αυτός, παραδεκτώς προβάλλεται, πλην όμως, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην αμέσως ανωτέρω νομική σκέψη, τυγχάνει απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, καθώς ακόμη και εάν υποτεθεί ότι δεν αναγράφει η διαταγή πληρωμής το επιτόκιο υπερημερίας με το οποίο θα επιβαρυνθεί η οφειλή των ανακοπτόντων, αυτό δεν καθιστά την αξίωση της καθ' ης για τόκους ανεκκαθάριστη, δεδομένου ότι το επιτόκιο υπερημερίας μπορεί να προκύπτει όχι μόνο εκ του τίτλου, αλλά και εκ του νόμου.

ΙΙΙ. Σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975 "επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανόμενης και της Τραπέζης της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχομένη εις ποσοστόν ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγουμένων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανόμενων και των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως αύτη ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών". Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 174 ΑΚ, δικαιοπραξία που αντιβαίνει σε απαγορευτική διάταξη του νόμου, αν δεν συνάγεται κάτι άλλο, είναι άκυρη. Τέτοια δικαιοπραξία, είναι αυτή που συνάπτεται κατά παράβαση απαγορευτικού κανόνα δικαίου, όταν δηλαδή ο ίδιος ο κανόνας δικαίου θεσπίζει ως έννομη συνέπεια την ακυρότητα ή όταν θεσπίζεται απαγόρευση με ταυτόχρονη αποδοκιμασία του περιεχομένου της δικαιοπραξίας, κατά τον σκοπό του νόμου, ο οποίος (σκοπός) πληρούται με την ακυρότητα ως έννομη συνέπεια της απαγορεύσεως. Όμως, από τη γραμματική διατύπωση της πιο πάνω διάταξης

του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, δεν προκύπτει η θέσπιση απαγορευτικού, με την παραπάνω έννοια, κανόνα δικαίου, αφού ο νόμος ορίζει την επιβολή της εισφοράς και το υπόχρεο να την καταβάλει πρόσωπο, χωρίς να ορίζει ούτε την υποχρεωτική μετακύλισή της, ούτε όμως και την απαγόρευση μετακύλισής της. Ο χαρακτήρας, άλλωστε, της εισφοράς αυτής, ως είδος δημοσιονομικής επιβαρύνσεως, αρχικά για συγκεκριμένο σκοπό (επιδότηση δανείων προς εξαγωγικές επιχειρήσεις) και, μετά την τροποποίηση που επέφερε ο ν. 2065/1992, ως, από οικονομική άποψη, γενικό έσοδο του Δημοσίου, δικαιολογεί την αναζήτηση της σημασίας της λέξεως "βαρύνουσα" στη φορολογική νομοθεσία, όπως αυτή προκύπτει από τη χρήση της εν λόγω λέξης σε νόμους που θεσπίζουν φόρους ή εισφορές. Αλλά ούτε και αντικειμενικά, από το ρυθμιστικό σκοπό του νόμου, προκύπτει βάση αποδοκιμασίας της συμβατικής μετακύλισης της εν λόγω εισφοράς, αφού σκοπός του νόμου παραμένει η έμμεση ενίσχυση, μέσω της εισφοράς αυτής, της επιδοτήσεως των επιτοκίων συγκεκριμένων δανείων επ' ωφελεία της εθνικής οικονομίας, χωρίς να προκύπτει ότι το πρόσωπο που πρέπει να επιβαρυνθεί τελικά, είναι τα πιστωτικά ιδρύματα (ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, από μακρού χρόνου, τα τραπεζικά επιτόκια διαμορφώνονται ελευθέρως (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 756/2015, ΑΠ 2037/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), οπότε, υπό το καθεστώς αυτό, η θέσπιση απαγορεύσεως μετακύλισης της άνω εισφοράς από τα τραπεζικά ιδρύματα στους πιστούχους, δεν είναι εφικτή και από τη φύση του πράγματος. Και τούτο γιατί, στο μέτρο που οι Τράπεζες μπορούν ελεύθερα να καθορίζουν τα επιτόκια των χορηγήσεων, θα μπορούν και να υπολογίσουν το ποσοστό της εισφοράς του Ν. 128/1975 στο ύψος του επιτοκίου που προσφέρουν, χωρίς ειδική αναφορά της εισφοράς αυτής στη σύμβαση. Τότε όμως η απαγόρευση, αν γινόταν δεκτό ότι έχει απαγορευτικό χαρακτήρα η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, θα εξαρτιόταν από το εάν θα αναφερόταν ή όχι στη σύμβαση ο τρόπος υπολογισμού του επιτοκίου και, συνεπώς, η εν λόγω εισφορά. Αλλά και εάν η μετακύλιση της εν λόγω εισφοράς έχει, εν όψει και της διατάξεως του άρθρου 293 ΑΚ, ως συνέπεια την κατά το ποσοστό της εισφοράς αύξηση του συμβατικά καθοριζομένου επιτοκίου πέραν του προβλεπομένου ανώτατου ορίου, και τότε η απαγόρευση δεν θα προέκυπτε από τον Ν. 128/1975, αλλά από τη διάταξη που θα όριζε ανώτατο όριο τραπεζικού επιτοκίου. Συμπερασματικά, εν όψει των προαναφερθέντων, προκύπτει ότι από το Ν. 128/1975, δεν απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της εισφοράς που θεσπίζεται με το νόμο αυτό. Η ρυθμιστική ισχύς του ως άνω νόμου, εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του Δημοσίου προσώπου, στο πλαίσιο της εννόμου σχέσεως που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά, επομένως, αποκλειστικά στην κάθετη σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι στην οριζόντια τοιαύτη, μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και πιστούχων - δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς

στους τελευταίους, επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τέτοιας νοουμένης της θεσπίσεως ανωτέρου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή, και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση. Επομένως, ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς του Ν. 128/1975 για τον καθορισμό του επιτοκίου συμβάσεως πιστώσεως, με έμμεσο αποτέλεσμα τη συμβατική μεταβολή της εισφοράς αυτής στον πιστούχο, είναι νόμιμος, γιατί δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου κατ' άρθρο 174 του ΑΚ, ούτε σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε, στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των τραπεζικών επιτοκίων (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 368/2019, ΑΠ 917/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Άλλωστε, η επίρριψη της σχετικής επιβάρυνσης στο δανειολήπτη, αποτέλεσε από την ισχύ του ν. 128/1975, συναλλακτική πρακτική των τραπεζών στην παγίωση της οποίας, συντέλεσαν: α) το ότι τα μεταγενέστερα νομοθετήματα, που τροποποίησαν τον ως άνω νόμο, ανέφεραν γενικά, ότι η εισφορά βαρύνει τη συναλλαγή (δάνεια-πιστώσεις). Με τη διάταξη δε του άρθρου 22 του ν. 2515/1997, καθορίστηκε ρητά ότι, για τα δάνεια από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα του εξωτερικού, υπόχρεος για την απόδοση της εισφοράς είναι ο δανειολήπτης, εξαλείφοντας έτσι το συγκριτικό μειονέκτημα που είχε διαμορφωθεί σε βάρος του δανεισμού από το εσωτερικό, τερματίζοντας την απώλεια εσόδων υπέρ του κοινού λογαριασμού και αποκαθιστώντας ίσους όρους ανταγωνισμού μεταξύ δανεισμού από το εσωτερικό και το εξωτερικό, β) το ότι το ύψος του συντελεστή καθ' όλο το χρονικό διάστημα από την καθιέρωση της εν λόγω εισφοράς, κλιμακώθηκε ποσοστιαία, κατά τρόπο που αποσκοπεί στην ελάφρυνση ή και απαλλαγή ορισμένων κατηγοριών δανειοληπτών, όπως με το άρθρο 8 ν. 2459/1997 απαλλάσσονται της εισφοράς οι δανειοδοτήσεις προς φυσικά και νομικά πρόσωπα, κοινοπραξίες και κοινωνίες αστικού δικαίου, που κατοικούν ή έχουν έδρα σε νησιά με πληθυσμό κάτω από 3100 κατοίκους και το άρθρο 19 παρ. 4β' του ν. 3152/2003, κατά το οποίο απαλλάσσονται της εισφοράς οι δανειοδοτήσεις, προς τις Ι. Μονές του Αγίου Όρους και οι δανειοδοτήσεις από την Τράπεζα Εμπορίου και Αναπτύξεως Εύξεινου Πόντου και από την Τράπεζα Ανάπτυξης του Συμβουλίου της Ευρώπης. Αν η εν λόγω εισφορά βάρυνε τα πιστωτικά ιδρύματα, δεν θα θεσπιζόταν οι παραπάνω εξαιρέσεις και γ) η Τράπεζα της Ελλάδος, ήδη από την έναρξη εφαρμογής του ν. 128/1975, ουδέποτε θεώρησε ότι η εν λόγω εισφορά επιβαρύνει τα πιστωτικά ιδρύματα, ώστε να έχει ληφθεί υπόψη κατά το χρονικό διάστημα που ίσχυε ο διοικητικός καθορισμός από μέρους της, του περιθωρίου μεταξύ των επιτοκίων καταθέσεων - χορηγήσεων, δηλαδή μέχρι το 1993. Άλλωστε, και υπό το καθεστώς ελεύθερης διαμόρφωσης των επιτοκίων, η Τράπεζα της Ελλάδος επέβαλε την υποχρέωση για ξεχωριστή αναφορά της σχετικής επιβάρυνσης με αποφάσεις της (ΠΔ/ΤΕ 1969/1991 και

2501/2002). Ειδικότερα, η ΠΔ/ΤΕ 2501/2002, στο άρθρο 82 αυτής, επεκτείνει την υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη από την Τράπεζα και στην επιβολή "ειδικών εισφορών" και η εισφορά του ν. 128/1975 είναι μια τέτοια ειδική εισφορά. Ωστόσο, η μετακύλιση αυτή της ανωτέρω εισφοράς στον πιστούχο - δανειολήπτη, ενόψει και της ανωτέρω ΠΔ/ΤΕ 2501/2002, μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 368/2019, ΑΠ 430/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Έτσι, σε περίπτωση που στη σύμβαση γίνεται, κατά τον καθορισμό του επιτοκίου, ειδική αναφορά για τη χρέωση του δανειολήπτη και με την εισφορά του ν. 128/1975, προσδιοριζόμενη σε ποσοστό επί τοις εκατό και αποτελούσα ουσιαστικά μέρος του επιτοκίου, οι απαιτήσεις διαφάνειας και ενημέρωσης έχουν ικανοποιηθεί και, κατά συνέπεια, η σχετική ρήτρα είναι έγκυρη (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον δεύτερο λόγο ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής -και συνακόλουθα η από 30.11.2021 επιταγή προς πληρωμή-, πάσχει ακυρότητα, διότι η σχετική απαίτηση δεν είναι σαφής και εκκαθαρισμένη, καθόσον πηγάζει από άκυρη σύμβαση στην οποία εμπεριέχονται καταχρηστικοί και ως εκ τούτου άκυροι Γ.Ο.Σ.. Ο συγκεκριμένος λόγος ανακοπής δε, διακλαδώνεται περαιτέρω, αναφερόμενος σε κάθε -κατά τους ισχυρισμούς των ανακοπτόντων καταχρηστικό- Γ.Ο.Σ ξεχωριστά. Ειδικότερα κατά το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι είναι καταχρηστικός και ως εκ τούτου άκυρος ο συμβατικός όρος δυνάμει του οποίου η καθ' ης, αφενός μεν μετακύλησε παρανόμως την βαρύνουσα αυτήν εισφορά του ν. 128/1975, αφετέρου δε, προέβη σε παράνομο ανατοκισμό αυτής. Με αυτό το περιεχόμενο, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος πρωτίστως ως αόριστος αφού οι ανακόπτοντες αμφισβητούν απλώς το ύψος της απαίτησης, χωρίς να προσβάλλουν κανένα συγκεκριμένο κονδύλιο του λογαριασμού και χωρίς να προσδιορίζουν είτε τα συγκεκριμένα ποσά, με τα οποία επιβαρύνθηκαν από την, παράνομη κατά την άποψή τους, μετακύλιση σ' αυτούς της εν λόγω εισφοράς και τον παράνομο ανατοκισμό αυτής, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους, είτε το νόμιμο ύψος της οφειλής τους, όπως αυτό θα είχε διαμορφωθεί, αν δεν είχαν λάβει χώρα η ως άνω μετακύλιση και ο ανατοκισμός της εισφοράς αυτής. Για την εξεύρεση, μάλιστα, του ακριβούς ύψους της επιπλέον χρεώσεως, δεν είναι δυνατόν να διενεργηθεί λογιστική πραγματογνωμοσύνη, καθώς έπρεπε οι ίδιοι οι ανακόπτοντες να προσδιορίσουν την επικαλουμένη επιπλέον χρέωσή τους με την ανακοπή τους (ΕφΑθ. 1159/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σε κάθε περίπτωση, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί και ως μη νόμιμος, δεδομένου ότι, σύμφωνα και με τα ανωτέρω αναφερόμενα, η μετακύλιση της εισφοράς αυτής είναι νόμιμη, αφού δεν αντίκειται στη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου κατ' άρθρο 174

ΑΚ, ούτε αντίκειται σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε, στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων. Ακολούθως, η επιβληθείσα δυνάμει συμβατικού όρου, σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στην ανακοπή, εισφορά του Ν. 128/1975, η μετακύλισή της οποίας στον δανειολήπτη είναι νόμιμη και εντάσσεται στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων ως προσαυξάνουσα το ποσοστό τους, αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, με το οποίο εκτοκίζεται το κεφάλαιο και επομένως νόμιμα ανατοκίζεται και κεφαλαιοποιείται μετά των λοιπών καθυστερούμενων τόκων, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 12 του Ν.2601/1998, εφόσον ο συνυπολογισμός της στο επιτόκιο δεν συνεπάγεται υπέρβαση του ανώτατου θεμιτού ορίου, την οποία, εν προκειμένω, οι ανακόπτοντες επικαλούνται αλλά όλως γενικώς και αορίστως χωρίς να την εξειδικεύουν περαιτέρω, ήτοι χωρίς να αναφέρουν σε τι ποσοστό ο συνυπολογισμός της ανωτέρω εισφοράς στο επιτόκιο υπερέβη το ανώτατο θεμιτό όριο, ούτε και με τι, εν τέλει, ποσό επιβαρύνθηκαν οι ίδιοι από την ενέργεια αυτή (βλ. και ΑΠ 430/2005, ΕφΑθ 123/2020, ΕφΑθ105/2019, ΕθΑθ2256/2018 ΜονΕφΘεσ 1224/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, δεν παραβιάστηκε, εν προκειμένω, ούτε η αρχή της διαφάνειας, δεδομένου ότι συνομολογείται από τους ανακόπτοντες ότι η μετακύλιση της εισφοράς έλαβε χώρα δυνάμει συγκεκριμένου όρου της δανειακής σύμβασης. Κατόπιν των ανωτέρω, εφόσον η μετακύλιση της εισφοράς του Ν. 128/1975 δεν είναι παράνομη και η εισφορά νόμιμα εκτοκίζεται και ανατοκίζεται, δεν επηρεάζεται ούτε η αποδεικτικότητα της απαίτησης της καθ' ης με έγγραφα και ούτε το εκκαθαρισμένο του συνόλου της απαίτησης.

IV. Με την ευρωπαϊκή Οδηγία 98/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 16-2-1998 "σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη", το έτος θεωρείται ότι έχει 365 ημέρες. Ο κανόνας αυτός ενσωματώθηκε στην εθνική νομοθεσία με υπουργικές αποφάσεις και ειδικότερα την ΚΥΑ υπ' αρ. Ζ1-178/13.2.2001 των υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Δικαιοσύνης και της υφυπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ Β' 255/9.3.2001) και την ΥΑ υπ' αρ. Ζ1-798/25.6.2008 του υπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ Β' 1353/11.7.2008), από τις οποίες, η μεν πρώτη δεν αφορά επαγγελματικά, αλλά καταναλωτικά δάνεια και, ειδικότερα, τις συναλλαγές με πιστωτικές κάρτες, ενώ η δεύτερη (στην παρ. 1 περ. στ' της οποίας ορίζεται ότι απαγορεύεται η αναγραφή σε δανειακές συμβάσεις, όρου που προβλέπει υπολογισμό των τόκων με βάση έτος 360 ημερών, αντί του ημερολογιακού έτους), αφορά συμβάσεις στεγαστικών δανείων (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 1331/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στη συνέχεια, εκδόθηκε η Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου της 23-4-2008 "για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του

Συμβουλίου", με βάση την οποία εκδόθηκε η ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010 των Υπουργών Οικονομικών - Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας - Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΦΕΚ Β'/23-6- 2017), σκοπός της οποίας είναι, όπως κατά λέξη αναφέρεται στο πρώτο άρθρο της, "η ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία των διατάξεων της Οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008 για την προστασία των καταναλωτών στις συμβάσεις πίστωσης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου". Όσον αφορά στο πεδίο εφαρμογής της, στο άρθρο 2 της ανωτέρω ΚΥΑ, ορίζεται ότι οι διατάξεις αυτής εφαρμόζονται στις συμβάσεις πίστωσης, πλην όμως ρητά εξαιρούνται πολλές συμβάσεις, μεταξύ των οποίων και «οι συμβάσεις πίστωσης που αφορούν συνολικό ποσό πίστωσης μικρότερο των 200,00 ευρώ ή μεγαλύτερο των 75.000,00 ευρώ», ενώ σύμφωνα με το άρθρο 3, στο οποίο αναφέρονται οι ορισμοί που ισχύουν για την εφαρμογή της εν λόγω ΚΥΑ, ως «καταναλωτής» θεωρείται «κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, με τις δικαιοπραξίες που καλύπτει η παρούσα απόφαση, επιδιώκει σκοπούς που δεν σχετίζονται με την εμπορική, επιχειρηματική ή επαγγελματική δραστηριότητά του». Εξάλλου, με το άρθρο 24 αυτής, καταργήθηκε, από την έναρξης ισχύος της, η κοινή υπουργική απόφαση Φ1983/1991 (ΦΕΚ Β' 172), όπως τροποποιήθηκε από τις κοινές υπουργικές αποφάσεις Φ15353/1994 (ΦΕΚ Β' 947) και Ζ1178/2001 (ΦΕΚ Β' 255). Από τις παραπάνω διατάξεις, σαφώς προκύπτει ότι και η ανωτέρω ΚΥΑ, αφορά μόνον καταναλωτικά δάνεια (με την προϋπόθεση, μάλιστα, οι σχετικές δικαιοπραξίες να καλύπτονται από το πεδίο εφαρμογής αυτής) και όχι επαγγελματικά, όπως είναι σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό (ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Γενικά, ο υπολογισμός του τόκου με βάση το έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994, διότι οι Γ.Ο.Σ. των συμβάσεων, πρέπει να είναι διατυπωμένοι, όπως ανωτέρω αναφέρθηκε, κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτων τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής, να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις που αναλαμβάνει, ιδίως όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε 360 ημέρες, ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 ΑΚ. Όταν η Τράπεζα διασπά εντελώς τεχνητά και κατ' αποκλεισμό των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργεί μια πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή/δανειολήπτη, ο οποίος πλέον (όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών), για κάθε ημέρα, επιβαρύνεται με περισσότερους τόκους κατά ποσοστό 1,3889% (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 2021/2010, ΕφΠατρ. 507/2021, ΕφΠατρ.

58/21 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες, χωρίς αυτή η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της Τράπεζας, ιδίως στη σύγχρονη εποχή, όπου τα ηλεκτρονικά μέσα προσφέρουν, χωρίς καμία πρόσθετη δυσχέρεια, τον ετακριβή υπολογισμό των τόκων με έτος 365 ημερών. Άλλωστε, το έτος των 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα, κατ' επιταγή της προαναφερόμενης κοινοτικής οδηγίας 2008/48/Ε.Κ., που ενσωματώθηκε στο εθνικό μας δίκαιο με την ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010 (ΦΕΚ Β΄/23-6-2017) των Υπουργών Οικονομικών - Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας - Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στην καταναλωτική πίστη με τη στενή έννοια, ρύθμιση που δείχνει τη σημασία που απονέμει και ο κοινοτικός νομοθέτης για τον, κατ' αυτόν τον τρόπο, ακριβή προσδιορισμό του επιτοκίου (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 430/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τα ανωτέρω ουδόλως αναιρούνται από τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 ν. 2842/2000 (περί αντικατάστασης της δραχμής με το ευρώ), σύμφωνα με την οποία, οποιαδήποτε αναφορά στο διατραπεζικό επιτόκιο δανεισμού Αθηνών (Athibor) αντικαθίσταται αυτοδικαίως από αναφορά στο επιτόκιο Euribor, στο οποίο λαμβάνονται υπόψη ως βάση υπολογισμού των τόκων, οι πραγματικές ημέρες και το έτος 360 ημερών προσαρμοζόμενο κατά το λόγο 365 προς 360, αλλά ούτε και από την υπ' αριθμό 30/14-2-2000 (ΦΕΚ Α' 43/2000) πράξη του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής σχετικά με τις υποχρεωτικές καταθέσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, αφού οι ανωτέρω διατάξεις δεν αφορούν τις σχέσεις μεταξύ τραπεζών και δανειοληπτών, οι οποίοι έχουν την ιδιότητα του καταναλωτή κατά την έννοια του άρθρου 1 παρ. 4 του ν. 2251/1994 και, συνεπώς, είναι άσχετες με την ανάγκη προστασίας των καταναλωτών ως ασθενέστερων διαπραγματευτικά μερών, στο πλαίσιο των συναλλαγών τους με τις τράπεζες, δεδομένου ότι η πρώτη από τις ως άνω διατάξεις αναφέρεται στο επιτόκιο Euribor, το οποίο αποτελεί το μέσο όρο των επιτοκίων του διατραπεζικού δανεισμού στον χώρο της Ευρωζώνης, ο οποίος διαπιστώνεται ημερησίως από την ΕΚΤ επί τη βάση των ανακοινώσεων επιλεγμένων τραπεζών, ενώ η δεύτερη αναφέρεται στις υποχρεωτικές καταθέσεις των ελληνικών πιστωτικών ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, καταργώντας τη μέχρι τότε διάκριση μεταξύ εντόκου και ατόκου τμήματος των εν λόγω καταθέσεων, και όρισε ότι το επιτόκιο θα καθορίζεται με πράξη του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής, οι δε τόκοι θα λογίζονται με βάση το έτος των 360 ημερών και θα καταβάλλονται από την Τράπεζα της Ελλάδος στις καταθέτριες τράπεζες τη δεύτερη εργάσιμη ημέρα μετά το τέλος εκάστης περιόδου τήρησης. Σημειωτέον, πάντως, ότι η ευδοκίμηση, εν όλω η εν μέρει, του σχετικού λόγου της ανακοπής επιφέρει μόνο τη μερική ακύρωση αυτής και συγκεκριμένα μόνο κατά το μέρος που η

ακυρότητα του ΓΟΣ μειώνει το τελικό ποσό της οφειλής του ανακόπτοντος (ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής -και συνακόλουθα η από 30.11.2021 επιταγή προς πληρωμή- πάσχει ακυρότητα, διότι η σχετική απαίτηση δεν είναι σαφής και εκκαθαρισμένη, καθόσον πηγάζει από άκυρη σύμβαση στην οποία εμπεριέχεται συμβατικός όρος δυνάμει του οποίου ορίστηκε ότι ο τόκος θα υπολογίζεται τοκαριθμικώς με βάση έτος 360 ημερών και όχι 365 ημερών επί του εκάστοτε χρεωστικού υπολοίπου, με αποτέλεσμα να επιβαρυνθεί η οφειλή των ανακοπτόντων με αθέμιτους τόκους κατά ποσοστό 1.389% ετησίως, πέραν των νομίμων, και να καθίσταται αδύνατη η έγγραφη απόδειξη του συνόλου του ποσού για το οποίο εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Ο λόγος αυτός παραδεκτά, κατ΄αρχήν, προβάλλεται, δεδομένου ότι, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω σκέψη της παρούσας, οι ανακόπτοντες έχουν την ιδιότητα του καταναλωτή, αφού η χορήγηση στην πρώτη πιστώσεως από την καθ΄ ης, δυνάμει της επίδικης σύμβασης αλληλόχρεου λογαριασμού, την εκπλήρωση των όρων της οποίας εγγυήθηκαν οι δεύτερος και τρίτος, συμπεριλαμβάνεται στις συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες (χορήγηση δανείων και πιστώσεων), που απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους, συνιστούν, δηλαδή, παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλισκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης, προς περαιτέρω μεταβίβασή τους (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Πλην όμως, με τον τρόπο που είναι διατυπωμένος ο συγκεκριμένος λόγος, είναι προεχόντως απορριπτέος ως αόριστος, αφού οι ανακόπτοντες αμφισβητούν απλώς το ύψος της απαίτησης, χωρίς να προσβάλλουν κανένα συγκεκριμένο κονδύλιο του λογαριασμού και χωρίς να προσδιορίζουν είτε τα συγκεκριμένα ποσά, με τα οποία επιβαρύνθηκαν από τον, παράνομο κατά την άποψή τους, υπολογισμό του τόκου, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους, είτε το νόμιμο ύψος της οφειλής τους, όπως αυτό θα είχε διαμορφωθεί, αν δεν είχε λάβει χώρα ο εν λόγω ανατοκισμός, με αποτέλεσμα να μην είναι εφικτός ο λογιστικός έλεγχος του νόμιμου ύψους του επιδικασθέντος με τη διαταγή πληρωμής ποσού και η ακύρωση, σε περίπτωση που ο λόγος ήθελε κριθεί ουσιαστικά βάσιμος, της διαταγής πληρωμής κατά το αντίστοιχο μέρος. Για την εξεύρεση, μάλιστα, του ακριβούς ύψους της επιπλέον χρεώσεως, ως ανωτέρω αναφέρθηκε, δεν είναι δυνατόν να διενεργηθεί λογιστική πραγματογνωμοσύνη, καθώς έπρεπε οι ίδιοι οι ανακόπτοντες να προσδιορίσουν την επικαλουμένη επιπλέον χρέωσή τους, με την ανακοπή (ΕφΑθ 1159/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σε κάθε περίπτωση, ο

λόγος αυτός, είναι απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος. Και τούτο διότι, οι κανόνες, την παραβίαση των οποίων επικαλούνται οι ανακόπτοντες, αναφορικά με τον παράνομο υπολογισμό των τόκων με βάση το έτος 360 ημερών, δεν τυγχάνουν, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην υπό στοιχεία IV μείζονα σκέψη της παρούσας, εν προκειμένω, εφαρμογής, δεδομένου ότι οι διατάξεις της ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010 (ΦΕΚ Β' 23-6-2017) των Υπουργών Οικονομικών - Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας - Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (σκοπός της οποίας είναι, όπως κατά λέξη αναφέρεται στο πρώτο άρθρο της, "η ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία των διατάξεων της Οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008 για την προστασία των καταναλωτών στις συμβάσεις πίστωσης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου"), αφορούν μόνον καταναλωτικά δάνεια (με την προϋπόθεση, μάλιστα, οι σχετικές δικαιοπραξίες να καλύπτονται από το πεδίο εφαρμογής αυτής) και όχι πιστώσεις από συμβάσεις αλληλόχρεου λογαριασμού, όπως είναι εν προκειμένω η επίδικη σύμβαση πίστωσης. Τέλος, δέον να σημειωθεί ότι ο υπολογισμός του τόκου με βάση το έτος 360 ημερών, αποτέλεσε προϊόν συμφωνίας των διαδίκων, όπως συνομολογούν και οι ίδιοι οι ανακόπτοντες. Επομένως, ο σχετικός όρος της σύμβασης, δε φέρει χαρακτήρα παρανόμου και καταχρηστικού και, συνεπώς, δεν επηρεάζεται, δυσμενώς, εξ αυτού ούτε η αποδεικτικότητα της απαίτησης της καθ' ης με έγγραφα, ούτε το εκκαθαρισμένο του συνόλου της απαίτησης.

V. Ο ν. 2251/1994 περί "προστασίας των καταναλωτών" αποτελεί ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5-4-1993 "σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές", στην παράγραφο 1 του άρθρου 3 της οποίας ορίζεται ότι: "ρήτρα σύμβασης που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική, όταν παρά την απαίτηση της καλής πίστεως, δημιουργεί σε βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση", ενώ, κατά τη διάταξη του άρθρου 8 της ίδιας οδηγίας, "τα Κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή διατηρούν στον τομέα που διέπεται από την παρούσα Οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις σύμφωνες προς τη συνθήκη, για να εξασφαλίζεται μεγαλύτερη προστασία του καταναλωτή" (ΑΠ 828/2018). Για να υπάρξει κατά το ν. 2251/1994 καταχρηστικότητα ενός Γενικού Όρου Συναλλαγής (ΓΟΣ), πρέπει αυτός να έχει ως αποτέλεσμα "την σημαντική διατάραξη των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή". Σε περίπτωση, όμως, που ο επίμαχος όρος απηχεί διάταξη εθνικού δικαίου, αναγκαστικού ή ενδοτικού, τότε εξ ορισμού δεν νοείται διατάραξη της ισορροπίας των συμβαλλομένων ούτε καταχρηστικότητα του συμβατικού όρου. Επομένως, ένας τέτοιος όρος εξ ορισμού αποκλείεται από πεδίο

εφαρμογής του ν. 2251/1994 (Ολ ΑΠ 4/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξ άλλου, κατά τις διατάξεις του άρθρου 851 ΑΚ "Ο εγγυητής ευθύνεται για την έκταση που έχει κάθε φορά η κύρια οφειλή, και ιδίως για τις συνέπειες του πταίσματος ή της υπερημερίας του πρωτοφειλέτη, του άρθρου 855 "Ο εγγυητής έχει δικαίωμα να αρνηθεί την καταβολή της οφειλής, ωσότου ο δανειστής επιχειρήσει αναγκαστική εκτέλεση εναντίον του πρωτοφειλέτη και αυτή αποβεί άκαρπη (ένσταση δίζησης) και 857 αριθ. 1 "Ο εγγυητής δεν έχει την ένσταση της δίζησης: 1. Αν παραιτήθηκε απ' αυτήν, και ιδίως αν εγγυήθηκε ως αυτοφειλέτης". Η ύπαρξη όρου περιεχομένου σε σύμβαση πιστώσεως δι' ανοικτού λογαριασμού μεταξύ Τράπεζας και εγγυητή, κατά τον οποίο ο συμβαλλόμενος εγγυητής δηλώνει ότι παραιτείται από το ευεργέτημα (ένσταση της διζήσεως) ευθυνόμενος αλληλεγγύως και για ολόκληρο το ποσόν ως αυτοφειλέτης, απηχεί το περιεχόμενο της διατάξεως του άρθρου 857 ΑΚ, και κατά συνέπεια, δεν νοείται διατάραξη της ισορροπίας των συμβαλλομένων, ούτε καταχρηστικότητα του σχετικού όρου, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα (ΑΠ 1087/2019 ΕφΘεσ. 214/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με το τρίτο σκέλος του δεύτερου λόγου ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής -και συνακόλουθα η από 30.11.2021 επιταγή προς πληρωμή- πάσχει ακυρότητα, διότι η σχετική απαίτηση δεν είναι σαφής και εκκαθαρισμένη, καθόσον πηγάζει από άκυρη σύμβαση στην οποία εμπεριέχεται συμβατικός όρος δυνάμει του οποίου οι δεύτερος και τρίτος των ανακοπτόντων παραιτήθηκαν από τις ενστάσεις και τα δικαιώματά τους, που απορρέουν από τα άρθρα 853, 855, 856, 858, 862, 863, 864, 866, 867, 868 και 869 ΑΚ, ο οποίος [όρος] είναι άκυρος ως καταχρηστικός, διότι έχει τεθεί καθ' υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλει η καλή πίστη, τα χρηστά και τα συναλλακτικά ήθη και ο οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος, προσθέτως δε διότι ο όρος αυτός αντίκεινται στις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 και 7 εδ. ιγ και κστ' του ν. 2251/94, αφού με την εν λόγω ρήτρα παραίτησης αυτών ως εγγυητών από τα ευεργετήματα, που τους παρέχει ο νόμος, περιέρχονται σε δυσμενή θέση έναντι της καθ' ης και διαταράσσεται η ισορροπία των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών. Ως προς αυτόν τον λόγο λεκτέα χρήζουν τα ακόλουθα: καθ' ο μέρος επιχειρείται η θεμελίωσή του στην καταχρηστικότητα του όρου, με τον οποίο οι ανακόπτοντες παραιτήθηκαν από τα ευεργετήματα και τις ενστάσεις των άρθρων 862, 863, 864, 866, 867, 868 και 869 ΑΚ, τούτος τυγχάνει αόριστος, διότι δεν εκτίθενται εάν συντρέχουν εν προκειμένω πραγματικά περιστατικά, τα οποία υπάγονται στο πραγματικό των διατάξεων αυτών (αδυναμία ικανοποίησης από την περιουσία της πρωτοφειλέτριας, δόλος ή βαριά αμέλεια των οργάνων της καθ' ης, συνεπεία των οποίων κατέστη αδύνατη η ικανοποίησή της από την πρωτοφειλέτρια και μετακυλήθηκε για το λόγο αυτό η υποχρέωση εξόφλησης στους

ανακόπτοντες εγγυητές, ώστε να δύνανται οι τελευταίοι να επικαλούνται βασίμως την ακυρότητα του σχετικού συμβατικού όρου, παραίτηση της καθ' ης από ασφάλεια, απόσβεση της οφειλής της πρωτοφειλέτριας πρώτης ανακόπτουσας, σύγχυση, εγγύηση ορισμένου χρόνου και πάροδος αυτού απράκτου, εγγύηση για αόριστο χρόνο και τάξη προθεσμίας), ώστε να εκτιμήσει το Δικαστήριο εάν υφίσταται νόμιμη περίπτωση απαλλαγής του δεύτερου και του τρίτου των ανακοπτόντων και να διεξάγει αποδείξεις. Ειδικότερα, ως προς την καταχρηστικότητα του όρου περί παραίτησης από την ένσταση της δίζησης, δεν εκτίθενται τα πραγματικά εκείνα περιστατικά, στα οποία θα μπορούσε να θεμελιωθεί η έννοια της καταχρηστικότητας, δεδομένου ότι η σχετική νομική διάταξη είναι ενδοτικού δικαίου και χωρεί δυνατότητα παραίτησης του εγγυητή κατά τα ανωτέρω προαναφερόμενα. Σε κάθε δε, περίπτωση, ο κρινόμενος λόγος ανακοπής είναι απορριπτέος και ως μη νόμιμος και για τον λόγο ότι δεν συνιστά αιτίαση κατά της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, που να στηρίζεται στην απαίτηση ή στις τυπικές προϋποθέσεις έκδοσης του τίτλου, καθώς ακόμη και εάν κρινόταν ότι είναι άκυρη η παραίτηση των εγγυητών από τα ανωτέρω δικαιώματα, αυτό δεν δύναται να επηρεάσει το κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής, εφόσον οι ανακόπτοντες δεν αναφέρουν ότι έχει προηγηθεί ελευθέρωσή τους από τη σύμβαση εγγύησης (ΕφΔυτΜακ 25/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με το εκτιμώμενο ως τέταρτο σκέλος του δεύτερου λόγου ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι συνιστά άκυρο ως καταχρηστικό ΓΟΣ που προσκρούει στις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994 ο σχετικός όρος της επίδικης σύμβασης πίστωσης από ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό, δυνάμει του οποίου προβλέφθηκε η πλασματική αναγνώριση του ύψους του χρεωστικού υπολοίπου αν ο οφειλέτης δεν ειδοποιήσει την Τράπεζα μέσα σε προθεσμία 30 ημερών ότι διαφωνεί ως προς το ύψος αυτού, αφού δημιουργεί ουσιώδη και σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των μερών λόγω των δυσμενών συνεπειών που επιβάλλει στον πελάτη, αναστρέφοντας το βάρος απόδειξης και περιορίζοντας υπέρμετρα τα αποδεικτικά μέσα σε βάρος του και άρα για το λόγο αυτό η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής τυγχάνει ακυρωτέα. Με το περιεχόμενο αυτό, το σκέλος αυτό του οικείου λόγου ανακοπής, που αφορά στην προσβολή ως άκυρου του ως άνω μεμονωμένου όρου της σύμβασης, τυγχάνει προεχόντως απαράδεκτο και απορριπτέο ως αόριστο. Ο όρος της σύμβασης αυτής δεν αρκεί να είναι in abstracto άκυρος για την ακύρωση της διαταγής πληρωμής (εκτός και αν υφίσταται ζήτημα ολικής ακυρότητας της σύμβασης με επίκληση των προϋποθέσεων του άρθρου 181 ΑΚ, του οποίου εν προκειμένω γίνεται επίκληση και πρόκειται να αντιμετωπιστεί κατωτέρω), αλλά θα πρέπει επιπλέον να έτυχε εφαρμογής στη συγκεκριμένη περίπτωση και από την εφαρμογή του συγκεκριμένου αυτού άκυρου όρου να επήλθε αιτιωδώς

συγκεκριμένη οικονομική επιβάρυνση των ανακοπτόντων, ώστε η διαταγή πληρωμής να ακυρωθεί κατά το αντίστοιχο μέρος. Εν προκειμένω, όμως, ουδόλως εκτίθεται στην ανακοπή ότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε κατ' εφαρμογή του συμβατικού όρου περί πλασματικής αναγνώρισης της οφειλής, ώστε η εφαρμογή του εν λόγω (φερομένου ως άκυρου) όρου να προκάλεσε αιτιωδώς την έκδοσή της σε βάρος των ανακοπτόντων διαταγής πληρωμής. Αντιθέτως, μάλιστα, πρέπει να σημειωθεί ότι από την επισκόπηση της ίδιας της διαταγής πληρωμής προκύπτει ότι αυτή δεν εκδόθηκε με βάση την σιωπηρή αναγνώριση του καταλοίπου του λογαριασμού μετά από ενεργοποίηση της σχετικής ρήτρας της σύμβασης πίστωσης, αλλά στηρίχθηκε στην κίνηση των με αριθμούς , και λογαριασμών του δανείου και το ύψος της ληξιπρόθεσμης οφειλής ως αυτό προέκυπτε ως κατάλοιπο των ως άνω τηρούμενων λογαριασμών και μέχρι το οριστικό κλείσιμό τους. Σε κάθε περίπτωση πάντως η πλασματική αναγνώριση που επέρχεται μετά την παρέλευση της εύλογης προθεσμίας που τίθεται στον πιστούχο, χωρίς ο τελευταίος να αντιλέξει κατά του γνωστοποιηθέντος καταλοίπου, συνιστά έγκυρη συμφωνία των διαδίκων, διότι εκλαμβάνεται ως συμφωνία η οποία προσδίδει στη σιωπή του πελάτη το νόημα αποδοχής της πρότασης που προέρχεται από την τράπεζα προς κατάρτιση σύμβασης αναγνώρισης του καταλοίπου και δεν διαταράσσει την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών εις βάρος του πιστούχου, αφού δεν αποκλείει το δικαίωμα ανταπόδειξης, αλλά απλώς περιορίζει τη δυνατότητα του πιστούχου να αμφισβητήσει το κατάλοιπο μέσα στην ως άνω εύλογη προθεσμία, με ισχυρισμούς ορισμένους, που ανάγονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια και όχι με γενική αμφισβήτηση της ορθότητας τήρησης των λογαριασμών ή του καταλοίπου (ΑΠ 1472/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Μάλιστα ρητά συμφωνήθηκε (βλ. όρο 19 της σύμβασης) ότι οι περιεχόμενοι στη σύμβαση πίστωσης όροι θα δεσμεύουν και τους εγγυητές, ώστε ο σχετικός όρος ήταν απολύτως σαφής και κατανοητός και για τους εγγυητές, που μπορούσαν να αντιληφθούν πλήρως το νόημά του και τις απ' αυτόν απορρέουσες συνέπειες. Δεν μπορεί επομένως να διαγνωσθεί καταχρηστικότητα για παράβαση της αρχής της διαφάνειας, από το γεγονός ότι προβλέφθηκε η αναγνώριση κατά τον ανωτέρω τρόπο από την πιστούχο και η εξ αυτής δέσμευση των εγγυητών, όπως αβάσιμα υποστηρίζουν οι ανακόπτοντες.

VI. Με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 20 ν. 2251/1994, κατά την οποία οι έννομες συνέπειες που προκύπτουν από απόφαση που δέχεται συλλογική αγωγή, η οποία ασκήθηκε κατά το άρθρο 10 παρ. 16 στοιχ. α και β του ίδιου άρθρου, ισχύουν έναντι πάντων και αν δεν ήταν διάδικοι, καθιερώνεται ιδιότυπη δεσμευτικότητα αυτής (απόφασης), που ισχύει έναντι πάντων (ΑΠ 1219/2001 ΕλλΔνη 2001.1495, Γ. Παπαδημητρίου, Το Σύνταγμα και η επέκταση των αποτελεσμάτων που παράγουν οι δικαστικές αποφάσεις επί των συλλογικών

αγωγών τις οποίες ασκούν ενώσεις καταναλωτών ιδίως στην περίπτωση των γενικών όρων τραπεζικών συναλλαγών ΔΙΚΗ 2005.1133 επ., Β. Βασιλοπούλου, Η δυνατότητα προστασίας του συλλογικού συμφέροντος που εξυπηρετούν, οι ενώσεις καταναλωτών διά συλλογικής αγωγής ΕφΑΔ 2010.524 επ.). Η απόφαση επί της συλλογικής αγωγής της παραπάνω διάταξης, όμως, δεν διαγιγνώσκει δικαιώματα ή υποχρεώσεις ούτε ενεργεί αποκαταστατικά, αλλά διαπιστώνει την αντικαταναλωτική συμπεριφορά του προμηθευτή. Επομένως, δεν είναι δυνατό να προσδοθεί σε αυτή η δεσμευτική ενέργεια του δεδικασμένου, λαμβανομένου μάλιστα υπόψη ότι οι αποφάσεις που εκδίδονται στο πλαίσιο της εκούσιας δικαιοδοσίας προκαλούν δεσμευτικότητα διακτεινόμενη και στην περιοχή της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας, αποκλειστικά και μόνο όμως για τα θέματα εκείνα που κατά νόμο ανήκουν στη sedes materiae της καθοριστικής λειτουργίας του δικαίου. Κατά συνέπεια, η απόφαση επί συλλογικής αγωγής που διαπιστώνει την καταχρηστικότητα του ΓΟΣ δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακυρότητα όλων των αντίστοιχων όρων των ενσωματωμένων σε ατομικές συμβάσεις με συγκεκριμένους καταναλωτές, έστω και αν αυτοί είναι μέλη της ένωσης που άσκησε την αγωγή. Η επέλευση ή μη της ακυρότητας των ενσωματωμένων όρων αποτελεί έργο της αποκαταστατικής λειτουργίας, την οποία τα δικαστήρια επιτελούν στο πλαίσιο της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας τους (βλ. Σ. Κουσούλη, Τα αποτελέσματα αποφάσεως επί συλλογικής αγωγής ιδίως επί χρήσεως καταχρηστικών ΓΟΣ εν όψει της ΑΠ 1219/2001 ΔΕΕ 2002.1097 επ.). Συνακόλουθα, το αληθές νόημα της κρίσιμης διάταξης είναι ότι οποιοδήποτε ευνοϊκό αποτέλεσμα της εκδοθείσας ως άνω απόφασης μπορεί να γίνει απλά αντικείμενο επίκλησης, τόσο από τα μέλη της ένωσης καταναλωτών, η οποία ήταν διάδικος στη συγκεκριμένη δίκη, όσο και από άλλους καταναλωτές, ακόμη και μη μέλη ένωσης, οι οποίοι διατηρούν, μελλοντικές αξιώσεις έναντι του ίδιου εναγομένου (βλ. ΜΠρΘεσ 7490/2014 Αρμ 2015. 50).

Με το εκτιμώμενο ως πέμπτο σκέλος του δεύτερου λόγου της υπό κρίση ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής και συνακόλουθα η από 30.11.2021 επιταγή προς πληρωμή θα πρέπει να ακυρωθεί, καθώς υπάρχει δεδικασμένο ως προς τους επικαλούμενους ως καταχρηστικούς όρους υπέρ του συνόλου των καταναλωτών που απορρέει από δικαστικές αποφάσεις που εκδόθηκαν επί συλλογικών αγωγών ενώσεων καταναλωτών εναντίον τραπεζών. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα ο ανωτέρω λόγος θα πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, αφενός διότι στην προκειμένη περίπτωση δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του δεδικασμένου των άρθρων 324 και 325 ΚΠολΔ και κυρίως δεν υφίσταται ταυτότητα διαδίκων και ταυτότητα ιστορικής αιτίας και αφετέρου διότι, σύμφωνα με τη νομική σκέψη που προηγήθηκε, το οποιοδήποτε ευνοϊκό αποτέλεσμα των εκδοθεισών αποφάσεων που κρίνουν θέματα καταχρηστικότητας γενικών

όρων συναλλαγών, μπορεί να γίνει απλά αντικείμενο επίκλησης, τόσο από τα μέλη της ένωσης καταναλωτών, τα οποία ήταν διάδικοι στη συγκεκριμένη δίκη, όσο και από άλλους καταναλωτές, ακόμη και μη μέλη ένωσης, οι οποίοι διατηρούν, μελλοντικές αξιώσεις έναντι του ίδιου εναγομένου, χωρίς όμως να είναι δυνατόν να προσδοθεί σε αυτές τις αποφάσεις η δεσμευτική ενέργεια του δεδικασμένου.

VII. Η ακυρότητα επιμέρους όρων της σύμβασης, επί της οποίας στηρίζεται η έκδοση διαταγής πληρωμής, δεν καθιστά άνευ ετέρου άκυρη τη σύμβαση στο σύνολό της, αφού κανόνα κατά το άρθρο 181 ΑΚ αποτελεί η μερική ακυρότητα της σύμβασης και μόνο υπό τις ειδικές και συγκεκριμένες προϋποθέσεις που ορίζονται στο νόμο και οφείλει να επικαλεστεί όποιος έχει έννομο συμφέρον, είναι δυνατό η μερική ακυρότητα να επιφέρει την ακύρωση της σύμβασης στο σύνολό της. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 181 ΑΚ η ακυρότητα μέρους συνεπιφέρει την ακυρότητα ολόκληρης της δικαιοπραξίας, αν συνάγεται ότι δεν θα είχε επιχειρηθεί χωρίς το άκυρο μέρος. Δικαιοπραξία δηλαδή της οποίας ένα μέρος είναι άκυρο, παραμένει ισχυρή κατά το υπόλοιπο και μόνο κατ' εξαίρεση μπορεί να συνάγεται ή να αποδεικνύεται ότι κατά τη βούληση των μερών η ακυρότητα καταλαμβάνει όλη τη δικαιοπραξία, καθώς κατά τον προεκτεθέντα ερμηνευτικό κανόνα προκρίνεται η λύση της μερικής ακυρότητας (ΑΠ 1194/2000 ΕλλΔνη 2000. 1600, ΕφΑΘ 9518/1999 ΕλλΔνη 2001. 1659). Προϋποθέσεις για την εφαρμογή της διάταξης είναι : 1. δικαιοπραξία, της οποίας κάποιο μέρος είναι άκυρο, 2. διαιρετότητα της δικαιοπραξίας, ώστε να κατανέμεται σε περισσότερα μέρη και 3. η ακυρότητα να πλήττει μέρος μόνο της δικαιοπραξίας, ώστε το υπόλοιπο να παραμένει άθικτο (Νικολόπουλος σε ΣΕΑΚ, Τ. Ι, επιμ. Απ. Γεωργιάδη, υπό το άρθρο 181, στον αρ. περ. 1). Η μερική ακυρότητα δεν αναφέρεται στο ουσιώδες μέρος της δικαιοπραξίας, οπότε και θα προκαλούσε ολική ακυρότητα, αλλά σε επιμέρους όρο, ρήτρα ή παροχή ή και σε μέρος αυτών (ΑΠ 1126/2002 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ, ΕφΛαρ 93/2002 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ). Επιπλέον, πρέπει να αναζητείται ερμηνευτικά όχι η πραγματική, αλλά η υποθετική ή εικαζόμενη θέληση των δικαιοπρακτούντων κατά την κατάρτιση της δικαιοπραξίας, αν γνώριζαν την ακυρότητα του μέρους. Συνεπώς, το Δικαστήριο συμπληρώνει με νομικό πλάσμα τη θέληση των μερών (Νικολόπουλος, ο.π., υπό το άρθρο 181, στον αρ. περ. 4). Η εξακρίβωση της θέλησης των μερών γίνεται με βάση τις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών και με κριτήρια αντικειμενικά, όπως η φύση της δικαιοπραξίας και ο επιδιωκόμενος σκοπός, αλλά και υποκειμενικά, όπως τα ελατήρια, οι συνήθειες, και τα συμφέροντα των δικαιοπρακτούντων. Δεν εφαρμόζεται πάντως η διάταξη, όταν ο προσβαλλόμενος ως άκυρος όρος, δεν είχε τεθεί με ποινή ακυρότητας όλης της δικαιοπραξίας (ΑΠ 63/2005 ΕλλΔνη 2005. 1418). Η εφαρμογή της διάταξης προϋποθέτει ότι τα μέρη αγνοούσαν την ακυρότητα του μέρους, διότι αν το περιέλαβαν εν γνώσει της

ακυρότητας, δεν εφαρμόζεται η διάταξη (ΕφΑΘ 3327/1999 Αρμ. 2000. 209). Όποιος επικαλείται ολική ακυρότητα της δικαιοπραξίας, πρέπει να ισχυρισθεί και να αποδείξει ότι τα μέρη δεν θα κατάρτιζαν την όλη δικαιοπραξία χωρίς το άκυρο μέρος (ΑΠ 583/1994 ΕλλΔνη 1995. 160). Για το σκοπό αυτό, πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία το Δικαστήριο θα συναγάγει ότι οι δικαιοπρακτούντες/ συμβαλλόμενοι είχαν αποδώσει τέτοια σημασία στο άκυρο μέρος, ώστε, αν κατά το χρόνο κατάρτισης της σύμβασης γνώριζαν την ακυρότητά του, δεν θα επιχειρούσαν τη δικαιοπραξία (ΕφΑΘ 9518/1999 ΕλλΔνη 2001. 1659).

Με το εκτιμώμενο ως έκτο σκέλος του δεύτερου λόγου της υπό κρίση ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής -και συνακόλουθα η από 30.11.2021 επιταγή προς πληρωμή- είναι άκυρη καθότι εκδόθηκε δυνάμει ένδικης δανειακής σύμβασης που περιλαμβάνει τους προεκτεθέντες στον δεύτερο λόγο της ανακοπής όρους, οι οποίοι είναι άκυροι ως καταχρηστικοί και ως τέτοιοι επιφέρουν ακυρότητα όλης της σύμβασης κατ΄άρθρο 181 ΑΚ. Ο λόγος αυτός της ανακοπής πρέπει ν' απορριφθεί ως μη νόμιμος, διότι η ακυρότητα κάποιου όρου της σύμβασης, μόνο υπό τις προϋποθέσεις που θέτει η διάταξη του άρθρου 181 ΑΚ, εφόσον δηλαδή ο ένας από τους συμβαλλόμενους επικαλεστεί και αποδείξει ότι αμφότερα τα συμβαλλόμενα μέρη αγνοούσαν κατά τη σύναψη της ενιαίας δικαιοπραξίας την ακυρότητα των συγκεκριμένων όρων - συμφωνιών και ότι η υποθετική θέληση αυτών κατά τον ίδιο χρόνο θα ήταν να μην ισχύσει η όλη δικαιοπραξία, αν αυτά γνώριζαν την ακυρότητα των εν λόγω όρων - συμφωνιών, προϋποθέσεις που ωστόσο ουδόλως επικαλούνται οι ανακόπτοντες. Εξάλλου, ο παραπάνω λόγος ανακοπής είναι, σε κάθε περίπτωση, απορριπτέος ως άνευ αντικειμένου, αφού προϋπόθεση της επικαλούμενης συνολικής ακυρότητας της σύμβασης είναι ότι (προηγουμένως) έχουν γίνει δεκτοί οι σχετικοί με τους όρους αυτούς λόγοι της ανακοπής, οι οποίοι ωστόσο, σύμφωνα με όσα αναπτύχθηκαν παραπάνω κατά την εξέταση τους, τυγχάνουν απορριπτέοι.

VIII. Από τις διατάξεις των άρθρων 669 ΕμπΝ, 874 ΑΚ και 112 ΕισΝΑΚ, προκύπτει ότι σύμβαση ανοίγματος πιστώσεως υφίσταται, όταν ο ένας από τους συμβαλλόμενους υποχρεούται να θέσει στη διάθεση του άλλου ορισμένη πίστωση για ορισμένο χρόνο και ο άλλος, δηλαδή ο πιστούχος, μπορεί να κάνει χρήση εν όλω ή εν μέρει, είτε με τη λήψη του χρηματικού ποσού, είτε με προεξόφληση και από αυτή γεννιέται απαίτηση κατ' αυτού υπέρ του οποίου έχει καταρτισθεί, όταν και στο μέτρο που θα εκτελεσθεί. Η σύμβαση ανοίγματος πιστώσεως συνιστά, κατά την ορθότερη άποψη δάνειο, που καταρτίζεται με μόνη την κοινή συναίνεση των συμβαλλομένων. Αυτή είναι δυνατό να συνδυάζεται με αλληλόχρεο (ανοικτό) λογαριασμό, οπότε έχουν εφαρμογή και οι σχετικοί με τον αλληλόχρεο λογαριασμό κανόνες

(βλ. και Ι. Ρόκα στον Γεωργιάδη/Σταθόπουλο, ΕρμΑΚ, άρθρα 806-809, αρ. 27, 28, ΜονΕφΑιγ 43/2021, ΜονΕφΛαρ 117/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 1042/1997 ΕλλΔνη 39, 139). Συνεπώς, επί ανοίγματος πιστώσεως με ανοικτό λογαριασμό υπάρχουν δύο συμβάσεις που διακρίνονται μεταξύ τους, δηλαδή από το ένα μέρος το άνοιγμα της πιστώσεως (δάνειο) και από το άλλο μέρος, παραλλήλως προς εξυπηρέτηση της πιστώσεως, ο αλληλόχρεος λογαριασμός. Για τις συμβάσεις αυτές εφαρμόζονται οι κανόνες δικαίου που αφορούν την καθεμία. Ειδικότερα, το άνοιγμα πιστώσεως (δάνειο) λήγει, είτε από λόγους γενικούς, όπως κάθε σύμβαση, δηλαδή π.χ. με την πάροδο προθεσμίας, με αντίθετη συμφωνία, είτε, ως διαρκής σύμβαση, με καταγγελία, εάν συμφωνήθηκε για αόριστο χρόνο. Μόλις λήξει η σύμβαση ανοίγματος πιστώσεως (κυρία σχέση), κλείνεται και η παρεπόμενη σύμβαση του αλληλοχρέου λογαριασμού (βλ. ΑΠ 54/1990 ΕλλΔνη 32, 62, και Κονδύλη Β., Έννοια, λειτουργία και αποτελέσματα του αλληλοχρέου λογαριασμού, ΕλλΔνη 37, 498, Γ. Βελέντζας, Δίκαιο αλληλοχρέου λογαριασμού, σελ. 36, Ι. Ρόκας στο Γεωργιάδη/Σταθόπουλο, ΕρμΑΚ, υπ' άρθρο 806, αρ. 20). Όπως, συνάγεται από τις διατάξεις των άρθρων 361 και 874 ΑΚ, 112 ΕισΝΑΚ, 669 ΕμπΝ και 47 και 64-67 του ΝΔ «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιριών» της 17.7/13.8.1923, αλληλόχρεος λογαριασμός είναι η σύμβαση δυνάμει της οποίας δύο πρόσωπα, από τα οποία το ένα τουλάχιστον είναι έμπορος, συμφωνούν να μην επιδιώκουν ούτε να διαθέτουν μεμονωμένα τις απαιτήσεις που προκύπτουν από τις μεταξύ τους συναλλαγές, αλλά να τις φέρουν σε κοινό λογαριασμό, με σκοπό να τις εκκαθαρίσουν κατά το κλείσιμο του λογαριασμού, που γίνεται σε ορισμένα χρονικά διαστήματα, ή οριστικά με καταγγελία ενός από τα μέρη, η οποία μπορεί να γίνει οποτεδήποτε (άρθρο 112 παρ. 2 ΕισΝΑΚ), έτσι ώστε το τυχόν κατάλοιπο να αποτελέσει πλέον τη μοναδική μεταξύ τους απαίτηση. Στη σύμβαση αλληλοχρέου λογαριασμού μπορεί να υπαχθεί κάθε συναλλακτική σχέση ανάμεσα στους συμβαλλόμενους, που άγει στην πραγματοποίηση αμοιβαίων παροχών (ΑΠ 715/2009, ΑΠ 1763/2009, ΑΠ 1022/2008, ΜονΕφΑιγ 43/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην έννοια του αλληλοχρέου λογαριασμού περιλαμβάνεται και ο ανοικτός λογαριασμός πιστώσεως σε τράπεζα, που κινείται με διαδοχικές αναλήψεις του δανείου (πιστώσεως) από τον πιστούχο της τράπεζας και τμηματικές αποδόσεις τούτου από τον ίδιο, με τους οικείους τόκους και προμήθειες (ΑΠ 1022/2003 ΕλλΔνη 45, 90, ΑΠ 667/2001 δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 722/2000 ΧρΙΔ 2001, 73, ΑΠ 1343/2000 ΕλλΔνη 43, 419, ΕφΠατρ 906/2005 ΔΕΕ 2006, 641, ΕφΘεσ 1853/2003 Αρμ 2005, 550). Ο αλληλόχρεος λογαριασμός, όπως προκύπτει από το άρθρο 112 παρ. 2 ΕισΝΑΚ, μπορεί να κλεισθεί όχι μόνον οριστικώς στις από το νόμο οριζόμενες περιπτώσεις, αλλά και προσωρινώς κατά περιόδους. Η τράπεζα δικαιούται (άρθρο 47 παρ. 2 ΝΔ 17.7/13.8.1923) το λογαριασμό αυτό να τον κλείσει οποτεδήποτε θελήσει. Σε περίπτωση που, κατά το περιοδικό ενδιάμεσο κλείσιμο του λογαριασμού κάθε

εξάμηνο, εκτός αν έχει συμφωνηθεί διαφορετικά αλλά όχι όμως κατά διαστήματα μικρότερα του τριμήνου, αναγνωρίσθηκε από τον οφειλέτη το υπόλοιπο που προέκυψε από αυτό, το υπόλοιπο αυτό αποτελεί το πρώτο κονδύλιο του λογαριασμού της νέας περιόδου, με συνέπεια, κατά το οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού της νέας περιόδου, να μην απαιτείται εκκαθάριση αυτού και παράθεση στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, του οριστικού υπολοίπου των κονδυλίων του λογαριασμού για την περίοδο στην οποία αναφέρεται η πιο πάνω αναγνώριση, ούτε προσκομιδή εγγράφων για το προγενέστερο διάστημα, πλην της έγγραφης αναγνώρισης (ΑΠ 267/2021, ΑΠ 97/2020, ΑΠ 1437/2014 ΧρΙΔ 2015, 211). Με αναγνώριση δε του καταλοίπου κάποιας περιόδου ισοδυναμεί και η πλασματική αναγνώριση που επέρχεται σε εκτέλεση σχετικής έγκυρης συμφωνίας των διαδίκων μερών με την παρέλευση της προθεσμίας που θέτει η τράπεζα στον πιστούχο, χωρίς ο τελευταίος να προβάλει αντιρρήσεις κατά του γνωστοποιηθέντος καταλοίπου. Εάν, όμως, δεν προκύπτει αναγνώριση του καταλοίπου, τότε ο δανειστής οφείλει να αποδείξει τα κατ' ίδιαν κονδύλια χρεωπιστώσεων από την αντιπαραβολή των οποίων προκύπτει το αιτούμενο κατάλοιπο (ΑΠ 530/2015, ΑΠ 248/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλοχρέου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση αυτού, η κίνηση, το κλείσιμο και το κατάλοιπο. Η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη και είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη (ΑΠ 267/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 370/2012 ΕΕμπΔ 2012, 661, ΕφΠειρ 619/2009 ΔΕΕ 2011, 72, ΕφΘεσ 780/2009 ΔΕΕ 2010, 332). Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου, με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου (ΑΠ 589/2008, ΑΠ 441/2007, ΑΠ 578/2005, ΜονΕφΑθ 361/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Το αντίγραφο δε αυτού έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβειά του βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρα 449 παρ. 1 ΚΠολΔ, 52 ΝΔ 3026/1954, 14 Ν 1599/1986, ΑΠ 313/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 1159/2012 ΔΕΕ 2012, 676 ΕΕμπΔ 2013, 385) και δεν μπορεί να προσδοκά την αποδεικτική αυτή δύναμη η βεβαίωση της ακρίβειας του αντιγράφου από τον αρμόδιο υπάλληλο της πιστώτριας τράπεζας. Στην περίπτωση όμως των μηχανογραφικών τηρούμενων εμπορικών βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτυπώσεως από τον υπάλληλο της τράπεζας, που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του εξαχθέντος από τον

ηλεκτρονικό υπολογιστή αποσπάσματος των βιβλίων της. Επομένως, στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται περί αντιγράφου (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 84/2014, ΑΠ 35/2011, ΑΠ 27/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις των άρθρων 623 και 624 ΚΠολΔ προκύπτει ότι μεταξύ των ουσιαστικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων, με τη συνδρομή ή μη των οποίων μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής είναι αφενός η ύπαρξη χρηματικής απαίτησης του αιτούντος από ορισμένη έννομη σχέση και αφετέρου η απαίτηση αυτή, καθώς και το ποσό της να αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο. Εάν η απαίτηση ή το ποσό της, δεν αποδεικνύονται εγγράφως, ο δικαστής οφείλει, κατά το άρθρο 628 ΚΠολΔ, να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής, εάν δε, παρά την έλλειψη της διαδικαστικής αυτής προϋποθέσεως, εκδοθεί διαταγή πληρωμής, τότε αυτή ακυρώνεται, ύστερα από ανακοπή του οφειλέτη κατά τα άρθρα 632 και 633 ΚΠολΔ. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής για το λόγο αυτό απαγγέλλεται λόγω διαδικαστικού απαράδεκτου, ανεξαρτήτως της υπάρξεως και της δυνατότητας αποδείξεως της απαίτησης με άλλα αποδεικτικά μέσα (ΑΠ 694/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, με την ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, η οποία υπόκειται και στη ρύθμιση των άρθρων 583 επ. ΚΠολΔ, προβάλλονται λόγοι, είτε κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής, για έλλειψη διαδικαστικής προϋποθέσεως, είτε κατά της ύπαρξης της απαίτησης (ΕφΑθ 223/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 10/1997 ΕλλΔνη 1997, 768). Στο πλαίσιο δε της δικαιοδοτικής έρευνας του εκδικάζοντος την ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής δικαστηρίου περί του κύρους της έκδοσής της, εμπίπτει και η εξέταση της αποδεικτικής δύναμης των, με την αίτηση προς έκδοση της συνυποβληθέντων δημοσίων ή ιδιωτικών εγγράφων, που αποδεικνύουν την απαίτηση όπως αν αυτά έχουν συνταχθεί κατά τους νομίμους τύπους, και, σε περίπτωση που προσκομίζονται σε αντίγραφο, αν είναι νομίμως επικυρωμένα από δημόσια αρχή ή δικηγόρο κατά τις προαναφερόμενες διατάξεις. Το εκδικάζον δε την ανακοπή δικαστήριο δεν δεσμεύεται από την υπάρχουσα στην διαταγή πληρωμής βεβαίωση του εκδώσαντος αυτή δικαστού, ότι τα για την έκδοσή της προσαχθέντα έγγραφα είναι νομίμως επικυρωμένα ή χαρτοσημασμένα. Η βεβαίωση αυτή, αναγόμενη στο νομικό ζήτημα της εγκυρότητας της επικύρωσης του εγγράφου, εντεύθεν δε και στην αποδεικτική του δύναμη, όσον αφορά την απαίτηση για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, δεν παράγει κανένα τεκμήριο νομιμότητας περί της γενομένης ως άνω επικύρωσης του εγγράφου, του νομικού τούτου ζητήματος ανήκοντος στην αρμοδιότητα του εκδικάζοντος την ανακοπή δικαστηρίου, ως προδικαστικού ζητήματος της ύπαρξης του διαπλαστικού δικαιώματος του οφειλέτη κατά του οποίου εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής (ΑΠ 910/2010, ΑΠ 570/2010, ΑΠ 27/2010, ΑΠ 1501/2008, ΑΠ 2209/2007, ΑΠ 1094/2006, ΑΠ

902/2000 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 15/2017, ΔΕΕ 2018,89, ΕφΠατρ 122/2011 ΑχΝ 2012, 219, ΕφΠειρ 469/2009 ΕΕμπΔ 2010, 664, ΕφΘεσ 317/2009, ΕφΑθ 1876/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον εκτιμώμενο ως τρίτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της επίδικης διαταγής πληρωμής και της από 30.11.2021 επιταγής προς πληρωμή καθότι η πρώτη εκδόθηκε βάσει αποσπασμάτων του λογαριασμού που δεν είχαν επικυρωθεί αρμοδίως, ήτοι δεν έφεραν ηλεκτρονική υπογραφή των αρμοδίων υπαλλήλων της καθ΄ης η ανακοπή ενώ παράλληλα το γνήσιο της εκτύπωσης αυτών δε βεβαιωνόταν από δικηγόρο ή έτερη αρμόδια αρχή. Ο λόγος αυτός, ο οποίος βάλλει κατά του κύρους της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής λόγω έλλειψης διαδικαστικής προϋπόθεσης κατά την έκδοσή της, παραδεκτώς προβάλλεται, πλην όμως, τυγχάνει νόμω αβάσιμος καθώς, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην αμέσως ανωτέρω νομική σκέψη, στην περίπτωση των μηχανογραφικών τηρούμενων εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτυπώσεως από τον υπάλληλο της τράπεζας, που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του εξαχθέντος από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή αποσπάσματος των βιβλίων της και επομένως, στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται περί αντιγράφου. Εξάλλου, από την παραδεκτή στο παρόν στάδιο επισκόπηση της επίδικης δανειακής σύμβασης προκύπτει ότι οι ανακόπτοντες, ως συμβληθέντα μέρη αυτής, συμφώνησαν με τον περιεχόμενο σε αυτή υπ΄αριθμ. 10 όρο σύμφωνα με τον οποίο η οφειλή τους προς την πιστώτρια τράπεζα θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων αυτής, ενώ, παράλληλα, η αποδεικτική ισχύς των προαναφερθέντων αποσπασμάτων σχετικά με το είδος και το ύψος της απαίτησης της καθ΄ης δεν αναιρείται από το γεγονός ότι τα εν λόγω αποσπάσματα δεν φέρουν την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 1 του Π.Δ. 150/2001 προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή, όπως αβασίμως ισχυρίζονται οι ανακόπτοντες. Τούτο διότι ρητά ορίζεται στην παρ. 2 του άρθρου 1 του π.δ. 150/2001 ότι με το παρόν νομοθέτημα δεν θίγονται διατάξεις περί την αποδεικτική χρήση εγγράφων (βλ. ΑΠ 1472/2004 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 358/2009 ΔΕΕ 2009, 471).

Με τον εκτιμώμενο ως τέταρτο λόγο της ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής και συνακόλουθα η από 30.11.2021 επιταγή προς πληρωμή, τυγχάνουν άκυρες, καθότι η πρώτη ως άνω ενσωματώνει μη εκκαθαρισμένη απαίτηση, αφού σε αυτήν έχουν περιληφθεί χρεώσεις παράνομου ανατοκισμού ανά τρίμηνο, κατά παράβαση του άρθρου 112 ΕισΝΑΚ. Με αυτό το περιεχόμενο, ο σχετικός λόγος ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως αόριστος, καθότι δεν προσδιορίζεται το ακριβές ποσό

των παράνομων χρεώσεων που περιλαμβάνονται στην ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής κατά τους ισχυρισμούς των ανακοπτόντων, δεδομένου ότι, αν αμφισβητούνται επιμέρους κονδύλια της επιδικαζόμενης με την διαταγή πληρωμής απαίτησης, για να είναι ορισμένο το δικόγραφο της ανακοπής, πρέπει να αναφέρεται σε αυτό ποιο ακριβώς ποσό από την επιδικαζόμενη με τη διαταγή πληρωμής απαίτηση αμφισβητείται από τον ανακόπτοντα και δεν αρκεί η γενική αμφισβήτηση του ορθού υπολογισμού της απαίτησης (ΕφΠατρ 22/2021, ΕφΠειρ 638/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επιπροσθέτως δε, σε κάθε περίπτωση, η ενσωμάτωση παράνομων κονδυλίων στην διαταγή πληρωμής ή τυχόν ενσωμάτωση παράνομων χρεώσεων δεν αναιρεί το εκκαθαρισμένο της απαίτησης, αφού το ενδεχόμενο προβολής ενστάσεων κατά της απαίτησης δεν αφορά στην απαιτούμενη κατ' άρθρο 624 παρ. 1 ΚΠολΔ βεβαιότητα της αξίωσης και, συνεπώς, δεν αναιρεί την δυνατότητα εκδόσεως διαταγής πληρωμής (ΑΠ 933/2011, ΧρΙΔ 2012/198).

Με τον εκτιμώμενο ως πέμπτο λόγο της ανακοπής, οι ανακόπτοντες διώκουν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της από 30.11.2021 επιταγής προς πληρωμή, επικαλούμενοι καταχρηστική άσκηση δικαιώματος εκ μέρους της καθ' ης η ανακοπή. Ως προς το λόγο αυτό λεκτέα χρήζουν τα ακόλουθα: για να κριθεί ότι η καθ'ης η ανακοπή ενήργησε κατά κατάχρηση δικαιώματος σε βάρος του δανειολήπτη, θα έπρεπε να διαλαμβάνονται στον σχετικό λόγο ανακοπής συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που να στοιχειοθετούν την έννοια της κατάχρησης, όπως ότι η τράπεζα ήταν επαρκώς εξασφαλισμένη στην απαίτησή της και δεν είχε συμφέρον να στραφεί κατά του δανειολήπτη, πλην όμως, ότι ενήργησε εκδικητικά σε βάρος του, μόνο και μόνο για να του προκαλέσει ζημία. Έλλειψη, όμως, συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει όταν ο δανειστής αποφασίζει, όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, να εισπράξει την απαίτηση του, διακόπτοντας παράλληλα την πίστωση του οφειλέτη, με σκοπό να αποτρέψει και τη διόγκωση του χρέους του, σε περίπτωση που ο δανειολήπτης, όπως εν προκειμένω, εμφανίζεται ασυνεπής ως προς την εκπλήρωση των συμβατικών του υποχρεώσεων, διότι τούτο αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) μόνο αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός βέβαια, αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει προφανής υπέρβαση, στοιχείο που δεν προκύπτει, εν προκειμένω, από τα ιστορούμενα από τους ανακόπτοντες στο δικόγραφο της ανακοπής τους (βλ. ΕφΘεσ 1027/2010, ΕφΛαρ 298/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, οι ανακόπτοντες πλην μιας εκ μέρους τους άκαρπης απόπειρας συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς, δεν επικαλούνται ούτε μακροχρόνια αδράνεια, ούτε αντιφατική συμπεριφορά εκ μέρους της καθ' ης, που δημιούργησε σε αυτούς την πεποίθηση ότι η αντίδικός τους δεν θα ασκήσει τα δικαιώματά της προς ικανοποίηση της ένδικης απαιτήσεώς της. Ως εκ τούτου, ο ανωτέρω λόγος ανακοπής κατά το μέρος που

επιχειρείται να θεμελιωθεί στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος, καθώς τα ιστορούμενα από τους ανακόπτοντες και αληθή υποτιθέμενα δεν στοιχειοθετούν την έννοια της καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος (ΕφΘεσσ 214/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον εκτιμώμενο ως έκτο λόγο ανακοπής οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η επίδικη σύμβαση είναι άκυρη ως καταπλεονεκτική κατά τη διάταξη του άρθρου 179 ΑΚ, λόγω ύπαρξης δυσαναλογίας μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, απειρίας των ίδιων περί τα νομικά και οικονομικά και εκμετάλλευση αυτών από την πιστώτρια τράπεζα. Με αυτό το περιεχόμενο, ο σχετικός λόγος τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος λόγω προφανούς αοριστίας, καθώς οι ανακόπτοντες αρκούνται σε μια αφηρημένη επανάληψη της διατύπωσης της διάταξης του άρθρου 179 ΑΚ, χωρίς να κάνουν αναφορά σε συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά, που να δύνανται να υπαχθούν στο πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω διάταξης, ενώ δεν εξειδικεύουν τα ωφελήματα, που κατάφερε η καθ' ης να εισπράξει εκμεταλλευόμενη την απειρία, την ανάγκη και την κουφότητα τους, τα οποία βρίσκονται σε δυσαναλογία με την παροχή της (ΑΠ 207/2017, Εφ. Θεσσαλ. 214/2020, Μον. Εφετ. Πειρ. 587/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Κατόπιν τούτων και μη υπάρχοντος άλλου λόγου ανακοπής προς έρευνα, πρέπει, η υπό κρίση και υπό στοιχείο Α΄ ανακοπή να απορριφθεί στο σύνολό της, εφόσον ουδείς λόγος αυτής κρίθηκε παραδεκτός και νόμω βάσιμος και να επικυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής (άρθρο 633 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ).

ΙΧ. Κατά το άρθρο 935 ΚΠολΔ: «Λόγοι ανακοπής που είναι ήδη γεννημένοι και μπορούν να προταθούν στη δίκη ανακοπής σύμφωνα με το άρθρο 933, είναι απαράδεκτοι, όταν προταθούν σε οποιαδήποτε μεταγενέστερη δίκη, όπου ανακύπτει ζήτημα κύρους της αυτής ή άλλης πράξης της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης». Με τη διάταξη αυτή εισάγεται και κατά την εκτέλεση το σύστημα του «άνευ επικουρίας δικάζεσθαι», εφόσον η προσβολή των πράξεων της εκτέλεσης καθίσταται όχι απλώς σταδιακή, αλλά υποχρεωτικώς σταδιακή. Συνέπεια της διατάξεως είναι το αυτεπαγγέλτως λαμβανόμενο υπόψη από το Δικαστήριο απαράδεκτο των μεταγενεστέρως προτεινόμενων λόγων ανακοπής, διωκόντων την ακύρωση της ήδη προσβληθείσας με ανακοπή πράξεως. Έτσι, το άρθρο 935 ΚΠολΔ προϋποθέτει αφενός μεν προϋπάρξασα δίκη κατόπιν ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ, αφετέρου δε γεννημένους και δυνάμενους να προβληθούν στην προγενέστερη ανακοπή λόγους. Ήτοι, η προσβολή του συστήματος συγκεντρώσεως στην αναγκαστική εκτέλεση οδηγεί σε απαράδεκτο της νέας ανακοπής, αν ο λόγος της είχε γεννηθεί και μπορούσε να προταθεί με την πρώτη ανακοπή. Το απαράδεκτο αυτό εκδηλώνεται σε κάθε μεταγενέστερη δίκη, προκαλούμενη από τον ίδιο ανακόπτοντα, στην οποία ανακύπτει ζήτημα κύρους της

προσβληθείσας εκτέλεσης, ακόμη και αν υπάρχει προθεσμία για την άσκηση της νέας ανακοπής (ΑΠ 1660/2006 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1130/1994 ΕλλΔνη 1996. 644).

Εν προκειμένω, με την υπό στοιχείο Β΄ ανακοπή του, ο ανακόπτων ζητεί να ακυρωθεί, για τους αναφερόμενους σε αυτήν λόγους, η με αριθμό έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του με έδρα το , που επιδόθηκε στον ανακόπτοντα από την καθ'ης στις 11-07-2022 καθώς και η από 30.11.2021 προρρηθείσα επιταγή προς πληρωμή. Τέλος, ζητεί να καταδικασθεί η καθ'ής η ανακοπή στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η ανακοπή αρμοδίως εισάγεται προς εκδίκαση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο, αφού ο μεν εκτελεστός τίτλος εκδόθηκε από το Μονομελές Πρωτοδικείο Κέρκυρας, το δε κατασχεθέν ακίνητο βρίσκεται στην περιφέρεια του Πρωτοδικείου Κέρκυρας (άρθρο 933 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 1 άρθρο όγδοο του Ν. 4335/2015 και το άρθρο 207 παρ. 2 του Ν. 4512/2018). Νομίμως δε εισάγεται για να συζητηθεί κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τα γενικά άρθρα των ειδικών διαδικασιών 591 επ. ΚΠολΔ, όπως τα άρθρα αυτά ισχύουν μετά τη θέση σε ισχύ του Ν. 4335/2015 (άρθρα 583, 584, 585, 933 παρ. 1 και 3 και 937 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως τα δύο τελευταία αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 1 άρθρο όγδοο παρ. 2 του Ν. 4335/2015 και έχουν εν προκειμένω εφαρμογή, λόγω της επίδοσης της επιταγής προς εκτέλεση, βάσει της οποίας επισπεύδεται η προσβαλλόμενη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, μετά την 01-01-2016, ημερομηνία έναρξης ισχύος του άνω νόμου - βλ. άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 2, 3 και 4 του Ν. 4335/2015). Εντούτοις, η υπό στοιχείο Β΄ ανακοπή, κατά το σκέλος που βάλλει κατά της από 30.11.2021 επιταγής προς πληρωμή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη. Ειδικότερα, με την υπό κρίση ανακοπή, ως μοναδικός λόγος ακύρωσης της από 30.11.2021 επιταγής προς πληρωμή [δοθέντος ότι οι λοιποί λόγοι του δικογράφου αφορούν στην ανακοπτόμενη με αριθμό έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης] προβάλλεται η έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησης στο πρόσωπο της καθ'ης η ανακοπή προς διενέργεια πράξεων της εκτέλεσης. Ωστόσο, ο λόγος αυτός ήταν γεννημένος ήδη κατά το χρόνο άσκησης της πρώτης ως άνω και υπό στοιχείο Α΄ ανακοπής και συνεπώς, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην αμέσως ανωτέρω νομική σκέψη, θα έπρεπε να έχει συμπεριληφθεί στο δικόγραφο αυτής. Η δε προβολή του με την υπό κρίση Β΄ ανακοπή, τυγχάνει, σύμφωνα με τα ως άνω προδιαληφθέντα, απαράδεκτη. Περαιτέρω και αναφορικά με το σκέλος που βάλλει κατά της έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης, η ανακοπή έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως, καθότι κατατέθηκε και

επιδόθηκε στην καθ΄ης εντός της κατ' άρθρο 934 παρ. 1 περ. α΄ ΚΠολΔ προθεσμίας, όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο όγδοο παρ. 2 του Ν. 4335/2015, δηλαδή εντός 45 ημερών από την επομένη της επίδοσης της προσβαλλόμενης κατασχετήριας έκθεσης στον ανακόπτοντα, η οποία (ημερομηνία επίδοσης και όχι ημερομηνία σύνταξης της κατασχετήριας έκθεσης) αποτελεί και τη χρονική αφετηρία της κατ' άρθρο 934 αρ. 1 περ. α΄ ΚΠολΔ προθεσμίας [ΜονΠρΛαμ 29/219 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Χ. Απαλαγάκη (Χ. Απαλαγάκη/Π. Ρεντούλης) ΚΠολΔ, Ερμηνεία κατ' άρθρο, 6η έκδ. 2019, άρθρο 934, αριθ. 5, σελ. 2903], δοθέντος επιπλέον ότι, κατ΄άρθρο 147 παρ. 2 ΚΠολΔ, το χρονικό διάστημα από 1 έως 31 Αυγούστου δεν συνυπολογίζεται στην ως άνω γνήσια προθεσμία των 45 ημερών (βλ. και την υπ΄αριθμ. έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του με έδρα στην).
Κατόπιν τούτων, η υπό κρίση ανακοπή κατά το σκέλος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

Χ. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 3156/2003, τιτλοποίηση απαιτήσεων είναι η μεταβίβαση επιχειρηματικών απαιτήσεων λόγω πώλησης με σύμβαση που καταρτίζεται εγγράφως μεταξύ του μεταβιβάζοντος και του αποκτώντος, σε συνδυασμό με την έκδοση και διάθεση, με ιδιωτική τοποθέτηση μόνον, ομολογιών οποιουδήποτε είδους ή μορφής, η εξόφληση των οποίων πραγματοποιείται: (α) από το προϊόν είσπραξης των επιχειρηματικών απαιτήσεων που μεταβιβάζονται ή (β) από δάνεια, πιστώσεις ή συμβάσεις παραγώγων χρηματοοικονομικών μέσων. Ως "ιδιωτική τοποθέτηση" θεωρείται η διάθεση των ομολογιών σε περιορισμένο κύκλο προσώπων, που δεν μπορεί να υπερβαίνει τα εκατόν πενήντα. "Μεταβιβάζων", κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, μπορεί να είναι έμπορος με εγκατάσταση στην Ελλάδα και "αποκτών" νομικό μόνο πρόσωπο - ανώνυμη εταιρεία - με σκοπό την απόκτηση και την τιτλοποίηση των απαιτήσεων (Εταιρεία Ειδικού Σκοπού). Η εταιρεία καταβάλλει το τίμημα και "τιτλοποιεί" τις απαιτήσεις εκδίδοντας αξιόγραφα "ομολογίες" ονομαστικής αξίας τουλάχιστον 100.000,00 ευρώ η κάθε μία (βλ. παρ. 5 του άρθρου αυτού). Στην πιο απλή μορφή της, η τιτλοποίηση συνίσταται στην εκχώρηση (μεταβίβαση λόγω πώλησης) απαιτήσεων από έναν ή περισσότερους τομείς δραστηριότητας μιας εταιρείας προς μια άλλη εταιρεία, η οποία έχει ως ειδικό σκοπό την αγορά των εν λόγω απαιτήσεων έναντι τιμήματος. Το τίμημα καταβάλλεται από το προϊόν της διάθεσης σε επενδυτές ομολογιών, στο πλαίσιο ομολογιακού δανείου που η λήπτρια εταιρεία εκδίδει για το σκοπό αυτό. Η πώληση των μεταβιβαζομένων απαιτήσεων διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 513 επ. ΑΚ, η δε μεταβίβαση από τις διατάξεις των άρθρων 455 επ. ΑΚ, εφόσον οι διατάξεις αυτές δεν αντίκεινται στις διατάξεις του νόμου αυτού (παρ.

6). Η σύμβαση μεταβίβασης των τιτλοποιουμένων απαιτήσεων καταχωρίζεται σε περίληψη που περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 3 του Ν. 2844/2000 (παρ. 8). Από την καταχώριση της σχετικής σύμβασης σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο επέρχεται η μεταβίβαση των τιτλοποιουμένων απαιτήσεων, εκτός αν άλλως ορίζεται στους όρους της σύμβασης, η μεταβίβαση αναγγέλλεται εγγράφως από τον μεταβιβάζοντα ή την εταιρεία ειδικού σκοπού στον οφειλέτη (παρ. 9). Ως αναγγελία λογίζεται η καταχώριση της σύμβαση στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 8 του ιδίου άρθρου. Πριν από την αναγγελία δεν αποκτώνται έναντι τρίτων δικαιώματα που απορρέουν από τη μεταβίβαση (εκχώρηση) λόγω πώλησης της παρ. 1. Η ανωτέρω καταχώριση γίνεται με δημοσίευση (κατάθεση εντύπου, η μορφή του οποίου καθορίστηκε με την 161337/30-10-2003 - ΦΕΚ Β' 1688/2003 υπουργική απόφαση και ήδη με την 20783/09-11-2020 - ΦΕΚ Β' 4944/09-11-2020 - απόφαση του Υπουργού Δικαιοσύνης) στο ενεχυροφυλακείο του τόπου της κατοικίας ή της έδρας του μεταβιβάζοντος, ως ενεχυροφυλακείο δε έως την ίδρυσή τους με π.δ. ορίζονται τα κατά τόπους λειτουργούντα σήμερα υποθηκοφυλακεία ή κτηματολογικά γραφεία της έδρας των Πρωτοδικείων Συνοπτικώς, τα στοιχεία που ττεριέχονται στο άνω έντυπο με την προκαθορισμένη μορφή είναι, (α) τα στοιχεία των συμβαλλομένων, (β) οι όροι της σύμβασης (λ.χ. νόμισμα και ποσό του τιμήματος της αγοράς), (γ) ο τύπος των επιχειρηματικών απαιτήσεων, (δ) το οφειλόμενο κεφάλαιο ανά επιχειρηματική απαίτηση και ανά σύνολο, (ε) τα στοιχεία των οφειλετών και οι παρεπόμενες εμπράγματες και ενοχικές απαιτήσεις. Περαιτέρω, ο ως άνω νόμος προβλέπει ότι επί μία τέτοιας μεταβίβασης επιχειρηματικών απαιτήσεων από τράπεζα σε μία εταιρεία ειδικού σκοπού είναι δυνατό να ανατεθεί με έγγραφη σύμβαση, η οποία σημειώνεται στο δημόσιο βιβλίο του άρθρου 3 του Ν. 2844/2000 (§ 16), η διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό ίδρυμα, το οποίο στην περίπτωση που η εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης) δεν εδρεύει στην Ελλάδα, πρέπει να είναι εγκατεστημένο στην Ελλάδα. Ειδικότερα, για την ως άνω σύμβαση διαχείρισης, η οποία κατά τα εννοιολογικά της στοιχεία ταυτίζεται με τη σύμβαση εντολής (713 επ. ΑΚ) και αντιπροσώπευσης (211 επ. ΑΚ), η παράγραφος 14 του ως άνω άρθρου 10, ορίζει τα ακόλουθα: «Με σύμβαση που συνάπτεται εγγράφως η είσπραξη και εν γένει διαχείριση των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων μπορεί να ανατίθεται σε πιστωτικό ή χρηματοδοτικό Ίδρυμα που παρέχει νομίμως υπηρεσίες σύμφωνα με το σκοπό του στον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, στον μεταβιβάζοντα ή και σε τρίτο, εφόσον ο τελευταίος είτε είναι εγγυητής των μεταβιβαζόμενων απαιτήσεων είτε ήταν επιφορτισμένος με τη διαχείριση ή την είσπραξη των απαιτήσεων πριν τη μεταβίβασή τους στον αποκτώντα. Αν η εταιρεία ειδικού σκοπού δεν εδρεύει στην Ελλάδα και οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις είναι απαιτήσεις κατά καταναλωτών πληρωτέες στην Ελλάδα,

τα πρόσωπα στα οποία ανατίθεται η διαχείριση πρέπει να έχουν εγκατάσταση στην Ελλάδα. Σε περίπτωση υποκατάστασης του διαχειριστή, ο υποκατάστατος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρου με τον διαχειριστή». Από τα παραπάνω, είναι σαφές ότι η ως άνω εταιρεία διαχείρισης ενεργεί πράξεις διαχείρισης ως αντιπρόσωπος και για λογαριασμό της εταιρείας ειδικού σκοπού (απόκτησης). Ο νόμος, στην περίπτωση της μεταβίβασης απαιτήσεων με σκοπό την τιτλοποίηση κατά τους ορισμούς του Ν. 3156/2003, δεν απονέμει στην εταιρεία διαχείρισης (με την οποία συμβάλλετει η εταιρεία απόκτησης) την ιδιότητα του μη δικαιούχου ή μη υπόχρεου διαδίκου, έστω και εμμέσως χωρίς πανηγυρική διατύπωση, ώστε η τελευταία να ασκεί ως μη δικαιούχος διάδικος, κατά παραχώρηση του νομοθέτη, αγωγές και άλλα ένδικα βοηθήματα ενώπιον των Δικαστηρίων για τα δικαιώματα της εταιρείας απόκτησης, αιτούμενη έννομη προστασία στο όνομά του, όπως ρητά πράττει για τις εταιρίες διαχείρισης του Ν. 4354/2015 στο άρθρο 2 παρ. 4 αυτού, δεν της απονέμει δηλαδή ενεργητική κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση, αλλά ρυθμίζει απλώς τους όρους και το πλαίσιο της εκτέλεσης εξώδικων διαχειριστικών (νομικών ή υλικών) πράξεων με σκοπό την είσπραξη (για λογαριασμό της εντολέα της, δικαιούχου) των απαιτήσεων από τους οφειλέτες. Εξάλλου, η ανάγκη αποσυμφόρησης και απαλλαγής των ελληνικών συστημικών τραπεζών από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια πελατών τους υπήρξε πιεστική, κι έτσι εισήχθη στην ελληνική έννομη τάξη με το Ν. 4354/2015 (άρθρα 1-3) μία νέα, εντελώς διάφορη από την προηγούμενη, διαδικασία μεταβίβασης, απόκτησης και διαχείρισης μη εξυπηρετούμενων και αργότερα και εξυπηρετούμενων τραπεζικών δανείων και πιστώσεων. Ωστόσο, με το Ν. 4904/2015 δεν καταργήθηκε η καθιερωθείσα δυνάμει του Ν. 3156/2003 δυνατότητα απόκτησης και διαχείρισης επιχειρηματικών δανείων κ.λπ. με τιτλοποιηση. Εξακολούθησε και εξακολουθεί να ισχύει για τις μεταβιβάσεις απαιτήσεων που γίνονται με τους δικούς του όρους και διαδικασία. Μάλιστα, για να μην υπάρξει σύγχυση για τις εφαρμοζόμενες σε κάθε περίπτωση νομοθετικές ρυθμίσεις, ρητά ορίσθηκε στο άρθρο 1 παρ. 1 περ. δ' του Ν. 4954/2015 ότι «Οι διατάξεις του παρόντος δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων των νόμων 3106/2003 (Α' 157), ν. 1905/1990 (Α' 141J, 1665/1986 (Α' 194), 3606/2007 (Α' 195) και 4261/2014 (Α 100)». Περαιτέρω, με τον Ν. 4354/2015 εισήχθησαν στην ελληνική έννομη τάξη δύο διακριτά εταιρικά σχήματα οι «εταιρείες αποκτήσεως» (ΕΑΑΔΠ) και οι «εταιρείες διαχειρίσεως» απαιτήσεων εκ δανείων και πιστώσεων (ΕΔΑΔΠ), οι οποίες δραστηριοποιούνται υπό την εποπτεία της Τράπεζας της Ελλάδος, ενώ προβλέπονται δύο νέα συμβατικά μορφώματα, η σύμβαση πώλησης απαιτήσεοτν από δάνεια και πιστώσεις και η σύμβαση διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πισιώσεις. Αμφότερα τα συμβατικά μορφώματα υπόκεινται σε σοβαρούς περιορισμούς, ως προς τον τύπο, τα πρόσωπα που δικαιούνται να συμβληθούν και το περιεχόμενο τους (1 παρ. 1 στ. α7, β', 1 παρ. 1 στ. γ', 2

παρ. 1 Ν. 4354/2015 κ.α.). Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 στ. β' του Ν 4354/2015, συμβαλλόμενα μέρη στη σύμβαση πώλησης μπορούν να είναι μόνο πιστωτικά ιδρύματα ως πωλητές και μόνο ΕΑΑΔΠ ως αγοραστές. Αντίστοιχα, στη σύμβαση διαχείρισης δύνανται να συμβάλλονται αφενός πιστωτικά ιδρύματα ή ΕΑΑΔΠ και αφετέρου ΕΔΑΔΠ. Ειδικότερα, οι ΕΔΑΔΠ είναι ανώνυμες εταιρείες ειδικού και αποκλειστικού σκοπού που αποτελούν χρηματοδοτικά ιδρύματα και οφείλουν να λαμβάνουν ειδική άδεια λειτουργίας από την ΤτΕ (παρ. 1α). Αντικείμενο της δραστηριότητάς τους ορίζεται η διαχείριση των απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις πιστωτικών ή χρηματοδοτικών ιδρυμάτων (άρθρο 1 παρ. 1α), οι οποίες μπορεί να είναι είτε καθυστερούμενες είτε ενήμερες. Το άρθρο 2 παρ. 1-3 του Ν. 4354/2015 προβλέπει ότι στις Εταιρείες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.) δύναται να ανατίθεται η διαχείριση απαιτήσεων από συμβάσεις δανείων ή και πιστώσεων που έχουν χορηγηθεί ή χορηγούνται από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα, πλην του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (2 § 1 Ν. 4354/2015 και 2 § 5 στ. δ' Ν. 4261/2014 σε συνδυασμό). Η παραπάνω ρύθμιση εισάγει διττό περιορισμό ως προς το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής της. Αφενός εξουσιοδοτών μπορεί να είναι μόνο πιστωτικό ίδρυμα ή ΕΑΑΔΠ, ενώ διαχειριστής μπορεί να είναι μόνον αδειοδοτημένη ΕΔΑΔΠ (1 παρ. 1 στ. α' Ν. 4354/2015). Αντίστοιχα, η μεταβίβαση απαιτήσεων από πιστωτικές συμβάσεις που ρυθμίζεται στο άρθρο 3 του Ν. 4354/2015, μπορεί να γίνεται μόνο προς αδειοδοτημένη ΕΑΑΔΠ (ή αλλοδαπή ανάλογη εταιρεία που έχει εγκατασταθεί νομίμως στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις του άρθρου 1 § 1β στ' ββ και γγ' του Ν. 4354/2015). Η σύμβαση ανάθεσης διαχείρισης απαιτήσεων υπόκειται σε συστατικό έγγραφο τύπο (2 παρ. 2 εδ. α' του Ν. 4354/2015) και περιλαμβάνει κατ' ελάχιστο περιεχόμενο τα ακόλουθα: (α) τις προς διαχείριση απαιτήσεις και το τυχόν στάδιο μη εξυπηρέτησης κάθε απαίτησης (β) τις πράξεις της διαχείρισης, οι οποίες μπορεί να συνίστανται ιδίως στη νομική και λογιστική παρακολούθηση, την είσπραξη, τη διενέργεια διαπραγματεύσεων με τους οφειλέτες των προς διαχείριση απαιτήσεων και τη σύναψη συμβάσεων συμβιβασμού κατά την έννοια των άρθρων 87 - ΑΚ ή ρύθμισης και διακανονισμού οφειλών σύμφωνα με τον Κώδικα Δεοντολογίας, όπως έχει θεσπισθεί με τη με αριθμό 116/25-08 2014 απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος κατ' εφαρμογή της παρ. 2 του άρθρου 1 του Ν. 4224/2013 (γ) την καταβλητέα αμοιβή διαχείρισης, η οποία σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να μετακυλιεται στον υπόχρεο καταβολής της απαίτησης (ΑΠ 822/2022 δημοσ. στην επίσημη ιστοσελίδα του Αρείου Πάγου, ΜΕφΠειρ 595/2022 ΤΝΠ ΔΣΑ, ΑΠ 909/2021 ΤΝΠ ΙΣΟΚΡΑΤΗ, ΜονΕφΑθ 1858/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜονΕφΘεσ 494/2022, ΕλλΔ/νη 2022/798 με σημ. Ε. Κώνστα, ΜονΕφΛαρ 250/2022 δημοσ. σε www.sakkoulas-on.gr). Υπογραμμίζεται δε ότι το ζήτημα της κατ' εξαίρεση νομιμοποίησης

των εταιριών διαχείρισης δεν στερείται αντιλόγου, δοθέντος ότι έχουν επ΄αυτού εκδοθεί και αποφάσεις υποστηρίζουσες την αντίθετη άποψη (βλ. ΑΠ 1343/2022, ΑΠ 864/2022, ΑΠ 883/2021, ΑΠ 467/2021, ΑΠ 402/2021, ΑΠ 1260/2019, ΑΠ 368/2019 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, ενόψει της νομολογιακής αυτής διχοστασίας το ζήτημα έχει παραπεμφθεί με την υπ΄αρ. 1873/2022 απόφαση του Α2 τμήματος του Αρείου Πάγου, στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, διότι αφενός δημιουργείται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος, αφετέρου είναι αναγκαίο για την ενότητα της νομολογίας, κατά τα άρθρα 27 § 2β ν. 4938/2022 και 563 §§ 1 και 2β' του ΚΠολΔ, να κριθεί, αν κατά την παράλληλη και συνδυαστική εφαρμογή των ν. 4354/2015 και ν. 3156/2003 οι Εταιρίες Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις (Ε.Δ.Α.Δ.Π.) του ν. 4354/2015 διαθέτουν την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση του άρθρου 2 § 4 του νόμου αυτού, έχοντας και τη δυνατότητα άσκησης διαδικαστικών εν γένει πράξεων, μόνον όταν η μεταβίβαση και η ανάθεση της διαχείρισης των απαιτήσεων στις εν λόγω εταιρείες πραγματοποιείται σύμφωνα με τις διατάξεις του ανωτέρω ν. 4354/2015 ή, αντιθέτως, διαθέτουν την ως άνω νομιμοποίηση ανεξάρτητα από το ειδικότερο νομικό πλαίσιο με βάση το οποίο συντελείται, η εκάστοτε μεταβίβαση των υπό διαχείριση απαιτήσεων, δηλαδή όχι μόνον όταν η μεταβίβαση και η ανάθεση της διαχείρισης των απαιτήσεων αυτών στις εν λόγω εταιρίες πραγματοποιείται σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 4354/2015 αλλά και όταν η μεταβίβαση των απαιτήσεων και η αντίστοιχη ανάθεση της διαχείρισης γίνεται με βάση τις διατάξεις για την τιτλοποίηση των απαιτήσεων του ν. 3156/2003. Εν προκειμένω, ωστόσο, δεν κρίνεται σκόπιμη η εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 249 ΚΠολΔ και η αναστολή έκδοσης οριστικής απόφασης μέχρι την έκδοση απόφασης από την Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, δοθέντος ότι έχει οριστεί η διενέργεια αναγκαστικού ηλεκτρονικού πλειστηριασμού την 15.02.2023 σε βάρος του ανακόπτοντος και η κρίση επί της ασκηθείσας ανακοπής κατά της πράξης δυνάμει της οποίας επισπεύστηκε ο εν λόγω πλειστηριασμός κρίνεται αναγκαία και κατ΄επείγουσα, προς αποφυγή τυχόν περαιτέρω και δυσχερώς αναστρέψιμης βλάβης του ανακόπτοντος.

Με τον πρώτο λόγο της υπό στοιχείο Β΄ ανακοπής, ο ανακόπτων ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η υπ΄αριθμ. έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του με έδρα το , λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης προς διενέργειά της από την καθ' ης η ανακοπή, κατά τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στο εισαγωγικό δικόγραφο. Με αυτό το περιεχόμενο, ο εξεταζόμενος λόγος ανακοπής, είναι νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 904, 919 και 925 ΚΠολΔ και επομένως πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική του βασιμότητα.

Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Η καθ' ης η υπό κρίση ανακοπή πέτυχε την έκδοση της υπ'αριθμ. διαταγής πληρωμής της Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου. Στις 13-12-2021 (βλ. την υπ'αριθμ. έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του με έδρα το που μετ'επικλήσεως προσκομίζει η καθ'ης), η καθ' ης επέδωσε ακριβές αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ανωτέρω διαταγής πληρωμής στον ανακόπτοντα, ως διαχειρίστρια της μεταβιβασθείσας στην αλλοδαπή εταιρία ειδικού σκοπού " ", απαίτησης από την διαταγή πληρωμής, με συγκοινοποίηση των σχετικών νομιμοποιητικών εγγράφων, επιτάσσοντάς τον (τον εδώ ανακόπτοντα) να καταβάλει το ποσό των 60.000,00 ευρώ για κεφάλαιο, το ποσό των 1.600,00 ευρώ για δικαστική δαπάνη, το ποσό των 35,00 ευρώ για σύνταξη α' επιταγής προς εκτέλεση και της παραγγελία προς το δικαστικό επιμελητή και το ποσό των 35,00 ευρώ για επίδοση αντιγράφου της διαταγής με α΄ επιταγή προς εκτέλεση, με το νόμιμο τόκο, κατά τα αναλυτικώς διαλαμβανόμενα σε αυτήν. Δυνάμει της ως άνω επιταγής, επιβλήθηκε αναγκαστική κατάσχεση με τη με αριθμό έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του με έδρα το , που επιδόθηκε στον ανακόπτοντα από την καθ' ης στις 11-07-2022 (βλ. τη σχετική σημείωση της αρμόδιας δικαστικής επιμελήτριας στο σώμα του αντιγράφου της ανακοπτόμενης έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης που μετ΄επικλήσεως προσκομίζει ο ανακόπτων), για το ποσό των 60.000,00 ευρώ, σε ακίνητα της ιδιοκτησίας του ανακόπτοντος και δη επί: α) της υπό στοιχεία Γ1 οριζόντιας ιδιοκτησίας του ισογείου ορόφου, η οποία θα αποτελείται από έναν ενιαίο χώρο, δύο (2) γραφεία και τέσσερα (4) λουτροαποχωρητήρια κι εξώστη, θα έχει συνολικό εμβαδόν 167,70 τ.μ., όγκο 553,41 κ.μ., ποσοστό δαπανών επί κοινοχρήστων 291/1000, ποσοστό συνιδιοκτησίας εξ αδιαιρέτου στο οικόπεδο 235/1000, θα συνορεύει γύρωθεν και ολικώς με ακάλυπτο χώρο του οικοπέδου, με κλιμακοστάσιο και με την αυτοτελή ιδιοκτησία υπό στοιχεία 12 του ιδίου ορόφου, θα χρησιμοποιείται δε ως κατάστημα. Το εν λόγω ακίνητο είναι αρμοδιότητας Κτηματολογικού Γραφείου Κέρκυρας με ΚΑΕΚ , καθώς και επί: β) της υπό στοιχεία Α1 οριζόντιας ιδιοκτησίας του πρώτου άνωθεν του ισογείου ορόφου, η οποία θα αποτελείται από έναν ενιαίο χώρο, μια αποθήκη, εξώστη και τέσσερα (4) λουτροαποχωρητήρια ενιαία, θα έχει συνολικό εμβαδόν 133,65 τ.μ., όγκο 400,95 κ.μ., ποσοστό δαπανών επί κοινοχρήστων 211/1000, ποσοστό συνιδιοκτησίας εξ αδιαιρέτου στο οικόπεδο 199/1000, θα συνορεύει γύρωθεν και ολικώς με την αυτοτελή ιδιοκτησία υπό στοιχεία Α2 του ίδιου ορόφου, με κλιμακοστάσιο και με ακάλυπτο χώρο οικοπέδου, θα

χρησιμοποιείται δε ως κατάστημα. Το εν λόγω ακίνητο είναι αρμοδιότητας του Κτηματολογικού Γραφείου Κέρκυρας με ΚΑΕΚ . Ως ημέρα διενέργειας του ηλεκτρονικού πλειστηριασμού ορίσθηκε η 15.02.2023 ενώπιον της συμβολαιογράφου Αθηνών, , ενώ ορίσθηκε και τιμή πρώτης προσφοράς. Προηγουμένως, και συγκεκριμένα στις 13-12-2021 η καθ' ης προέβη στην επίδοση προς τον ανακόπτοντα της με αριθμό διαταγής πληρωμής (εκτελεστού τίτλου, με βάση τον οποίο επισπεύδεται η προκειμένη εκτελεστική διαδικασία) με την κάτωθι αντιγράφου εξ απογράφου αυτής από 30-11-2021 επιταγή προς πληρωμή. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από την από 06-12-2019 σύμβαση που καταρτίσθηκε μεταξύ αφενός της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία " " και αφετέρου της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία " ", αντίγραφο της οποίας έχει δημοσιευθεί σε περίληψη και με αριθμό πρωτοκόλλου στα τηρούμενα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών βιβλία του Ν. 2844/2000, η μεταβίβαση της απαίτησης από την ανωτέρω διαταγή πληρωμής έλαβε χώρα στο πλαίσιο πιτλοποίησης απαιτήσεων σύμφωνα με το άρθρο 10 του Ν. 3156/2003. Ακολούθως, μεταξύ της καθ' ης η ανακοπή και της ανωτέρω αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού, συνήφθη η κατ' άρθρο 10 παρ. 14 και 16 του Ν. 3156/2003, από 06-12-2019 σύμβαση διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, αντίγραφο της οποίας έχει δημοσιευθεί σε περίληψη και με αριθμό πρωτοκόλλου στα τηρούμενα στο Ενεχυροφυλακείο Αθηνών βιβλία του Ν. 2844/2000. Σύμφωνα όμως με τα αναλυτικώς εκτιθέμενα στην υπό στοιχ. Χ νομική σκέψη της παρούσας, και κατά την άποψη που υιοθετεί το παρόν Δικαστήριο, τουλάχιστον μέχρι την έκδοση σχετικής απόφασης από την Ολομέλεια του Αρείου Πάγου, εξουσία κατ' εξαίρεση νομιμοποίησης μη δικαιούχου διαδίκου δεν απονέμεται στις εταιρείες διαχείρισης απαιτήσεων που μεταβιβάσθηκαν κατά τους όρους του Ν. 3156/2003, ενώ και η ρύθμιση του άρθρου 2 παρ. 4 του Ν. 4354/2015 δεν εφαρμόζεται σε αυτές. Η καθ' ης, στην οποία η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού (απόκτησης με πιτλοποίηση απαιτήσεων) του άρθρου 10 του Ν. 3156/2003, ανέθεσε με σύμβαση εντολής τη διαχείριση των αποκτώμενων απαιτήσεων, δεν έχει ορισθεί εκ του νόμου μη δικαιούχος, κατ' εξαίρεση νομιμοποιούμενος, διάδικος και επομένως δεν νομιμοποιείται να ενεργεί διαδικαστικές πράξεις για λογαριασμό της εντολέα της εταιρείας, ούτε η μεταξύ τους σύμβαση και η παροχή πληρεξουσιότητας μπορεί να καθιδρύσει κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση. Συνεπώς, η καθ' ης δεν νομιμοποιούνταν ενεργητικώς στην επίσπευση της αναγκαστικής εκτέλεσης και δη στην επιβολή της αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας που επιβλήθηκε σε βάρος του ανακόπτοντος. Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτός ο ως άνω εξεταζόμενος λόγος της υπό στοιχ. Β΄ ανακοπής και να ακυρωθεί η

προσβαλλόμενη πράξη εκτέλεσης, ενώ παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων ανακοπής, διότι με την ευδοκίμηση της βασιμότητας του ως άνω κριθέντος λόγου ανακοπής ικανοποιήθηκε πλήρως το έννομο συμφέρον του ανακόπτοντος (ΑΠ 1464/2012 ΕΠολΔ 2013.560, ΑΠ 1286/2012 ΕΠολΔ 2013.562 με σημ. Δ. Μπαμπινιώτη, ΕφΠειρ 60/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Συνεπώς, θα πρέπει να απορριφθούν αμφότερες οι ανακοπές (των άρθρων 632 και 933 ΚΠολΔ) που σωρεύονται στο δικόγραφο της υπό στοιχ. Α΄ ανακοπής και να γίνει εν μέρει δεκτή η υπό στοιχ. Β΄ ανακοπή και δη κατά το σκέλος που βάλλει κατά της υπ΄αριθμ. έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του με έδρα το . Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόσθηκαν ήταν ιδιαιτέρως δυσχερής (άρθρα 179 εδ. β΄ και 191 παρ. 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπή και τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπή.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπή στο σύνολό της.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ανακοπή και δη κατά το σκέλος που βάλλει κατά της έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας του ανακόπτοντος.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την με αριθμό έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του με έδρα το .

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολο τους τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Κέρκυρα, στις 19 Δεκεμβρίου 2022, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ **Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ**